

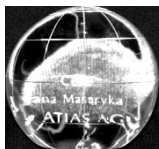

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 5

Ročník LXI

Září / říjen

Number 5

Volume LXI

September / October

2013

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

ŘÍJEN

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Objednávka na vepřové hody	7
Zprávy z konsulátu ČR	8
Vedení ČOS omládlo	10
Humenské kořene telovýchovy	11
Žalov	12
Letem světem	14
Humor	16
Hádkový koutek	17
Kino Ponrepo	18
Australské prázdniny 1996	19
ČR: 2 nd Most Negative Country	23
Oslava 28. října v Sokole	25
Perly a perličky	25
Five Flawed Damaging Ideas	29
Germany's Coal-fired Revolution	32
Démonkracia	33
Rozuzlení dřívě nečekané	34
Z tajů krás české řeči	38
Global Warming Forecast Wrong	40
And Now – Global Cooling!	41
Australian Press Council Ruling	42
Recenze knihy Evy Strážovské	43
Dragonflies Puppets	46

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:
6. 11. 2013
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři a milí krajané,

Ani se mi nechce věřit, že rok 2013 bude už za tři měsíce končit. Ještě nás očekává dost práce – pořádat vepřové hody, oslava národního svátku, dětská mikulášská nadílka a na konci roku oslava Silvestra. Věřím, že vy členové a příznivci naší sokolské jednoty nás přijdete v tomto podnikání podpořit. Na vaši účast se opravdu upřímně těšíme.

Také doufám a věřím, že naše nově zvolená federální vláda nám bude dobře a důkladně s rozumem vládnout.

Nazdar Jan Jelínek

NAŠE AKCE

VOLEJBAL – 5. a 12. října, 2., 16 a 30. listopadu, 14. prosince strana 46;
LOUTKOVÉ DIVADLO - 12. října strana 46; **VEPŘOVÉ HODY – 19. října** strana 7;
STÁTNÍ SVÁTEK – 27. října strana 25; **KINO PONREPO - 20. října a 17. listopadu** strana 18. **Pravidelné akce** na zadní straně obálky, všechny akce také na SBS rádio (strana 19) a na www.sokolsydney.com.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 38.70 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 40 AUD místo dosavadních 35 AUD. Ti, kteří si Věstník nepředplatí, si jej mohou přecíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 7. 2013 do 31. 8. 2013 celkem \$125; fond na údržbu Národního domu \$75. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 7. 2013 do 31. 8. 2013 celkem \$18,179.29; z toho mimořádné \$1,676 za údržbu a zesílení elektrické instalace, \$2,415 za výměnu dosloužilého kotle na horkou vodu, \$149 za sekačku trávy, \$1,702.61 za výměnu střešních vikýřů a \$6,974 za modernizaci kuchyně.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2013 MAJÍ BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2013 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013. je \$25 v Austrálii a \$40 v zámoří.

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, použijte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 7. 2013 do 31. 8. 2013:

Mülerová J	25	Kratochvílová M	50
Vosoba B	25	Hlaváčová H	100

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

SOBOTNÍ VOLEJBAL – INFORMACE NA STRANĚ 46

Konzulát České republiky v Sydney

Čeští občané nabytím cizího státního občanství po 1. lednu 2014 neztratí státní občanství ČR.

V návaznosti na publikaci nového zákona o státním občanství ve Sbírce zákonů, zveřejňujeme základní informaci Ministerstva vnitra ohledně hlavních změn, které v oblasti státoobčanské agendy nový zákon, účinný od 1. ledna 2014, přináší.

Zásadní změnu představuje ustanovení, na jehož základě čeští občané, kteří budou mít zájem o nabytí cizího státního občanství na základě žádosti, neztratí po 1. lednu 2014 státní občanství ČR. Dotazy k dané problematice nad rámec zveřejněné informace (viz. příloha) doporučujeme tazatelům adresovat Oddělení státního občanství a matrik odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, jež je gestorem státoobčanské agendy.

Kontaktní informace:

Ministerstvo vnitra ČR, Oddělení státního občanství a matrik odboru všeobecné správy, Náměstí Hrdinů 3, 140 21 Praha 4, telefon: +420 974 817 438

e-mail: obcanmat@mvcz.cz

Pozbývání státního občanství České republiky

Od 1. 1. 2014 již nebude součástí právního řádu České republiky ustanovení, podle kterého čeští státní občané nabytím cizího státního občanství na vlastní žádost pozbývají automaticky své dosavadní české státní občanství, resp. takovým osobám bude tato nová právní norma umožňovat v plné míře disponovat tzv. dvojím státním občanstvím.

Jediným zákonným způsobem pozbytí českého státního občanství bude od 1. 1. 2014 jeho pozbytí na základě prohlášení o vzdání se státního občanství České republiky (§ 40 zákona o státním občanství České republiky). O prohlášení o pozbytí státního občanství České republiky již nebudou nadále rozhodovat zastupitelské úřady, nýbrž krajské úřady.

Nabývání státního občanství České republiky cizinci - bývalými státními občany

Nový zákon o státním občanství České republiky umožňuje zjednodušeným způsobem formou prohlášení nabýt české státní občanství fyzickým osobám, které pozbyly české nebo československé státní občanství přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nejednalo-li se o pozbytí československého státního občanství podle ústavního dekretu prezidenta republiky o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské nebo podle smlouvy mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o Zakarpatské Ukrajině (Ústavní dekret prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské. Smlouva mezi ČSR a SSSR o Zakarpatské Ukrajině č. 186/1946 Sb.), nebo nejednalo-li se o československého státního občana, který se ke dni 1. ledna 1969 stal, nebo by se k tomuto dni stal státním občanem Slovenské socialistické republiky, anebo po 1. lednu 1969 nabyl státní občanství Slovenské socialistické republiky nebo Slovenské republiky a je dosud jejím občanem. Učinění prohlášení bude umožněno rovněž bývalým československým státním občanům, kteří měli před odchodem do ciziny trvalý pobyt na území České republiky nebo České socialistické republiky,

pokud nejsou ke dni učinění prohlášení státními občany Slovenské republiky (ustanovení § 31 zákona o státním občanství České republiky).

Zjednodušené nabytí státního občanství České republiky bývalými občany tak již nebude vázáno na pozbytí českého resp. československého státního občanství pouze v období od 25. 2. 1948 do 28. 3. 1990; prohlášení tak budou moci učinit i bývalí občané, kteří státní občanství pozbyli před 25. 2. 1948 a po 28. 3. 1990 (s výjimkou uvedenou výše).

Zákon o státním občanství České republiky na rozdíl od současné právní úpravy neumožňuje bývalým občanům do prohlášení zahrnout nezletilé děti, které nikdy nebyly státními občany České republiky! Pro děti, které pozbyly státní občanství České republiky, budou prohlášení činit jejich zákonní zástupci.

Nový zákon o státním občanství České republiky obsahuje speciální ustanovení (§ 33 zákona o státním občanství České republiky), které umožňuje zjednodušeným způsobem formou prohlášení nabýt české státní občanství rovněž fyzickým osobám, které se narodily v době od 1. října 1949 do 7. května 1969 mimo území Československé republiky a jeden z jejich rodičů byl ke dni jejího narození československým státním občanem a k 1. lednu 1969 se stal nebo by se k tomuto dni stal českým státním občanem. **Toto prohlášení lze podat nejpozději do jednoho roku od data nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. do 1. 1. 2015).**

Nový zákon o státním občanství nadále umožní nabýt prohlášením státní občanství České republiky fyzickým osobám, které byly k 31. prosinci 1992 státním občanem České a Slovenské Federativní Republiky a nebyly českým státním občanem ani státním občanem Slovenské republiky; nabytí státního občanství České republiky tímto způsobem není umožněno fyzické osobě, která je ke dni učinění prohlášení státním občanem Slovenské republiky (§ 32 odst. 1). Fyzická osoba, jež je v přímé linii potomkem bývalého občana podle předcházející věty, může státní občanství České republiky nabýt prohlášením, pokud nebyla českým státním občanem ani státním občanem Slovenské republiky.

Zákon o státním občanství již nadále neobsahuje ustanovení, která by umožnila některým slovenským státním občanům zjednodušeným způsobem nabýt české státní občanství formou prohlášení (§ 18a, § 18b a § 18c zákona č. 40/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Dle přechodného ustanovení zakotveného v § 72 zákona o státním občanství však budou moci oprávnění slovenští státní občané učinit prohlášení o nabytí státního občanství České republiky podle § 18a, §18b a 18c zákona č.40/1993 Sb., a nabýt takto státní občanství České republiky do 1 roku ode dne nabytí účinnosti zákona o státním občanství České republiky (**tj. do 1. 1. 2015**).

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)

Digital TV (SBS Radio 3)

Online at sbs.com.au/czech (live and catch up listening)

iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up) Podcasts

STRANA 25 - INFORMACE O OSLAVĚ STÁTNÍHO SVÁTKU

Vedení České obce sokolské omládlo, XVI. všesokolský slet bude v roce 2018 http://www.sokol.eu/10._sjezd_cos

Praha, 23. 6. – Omlazené vedení České obce sokolské a rozhodnutí o tom, že XVI. všesokolský slet se bude konat za pět let, v roce 2018 – to jsou výsledky dvoudenního jednání 10. sjezdu České obce sokolské, který v neděli skončil v Praze. Sjezd rovněž hodnotil výsledky uplynulého tříletého funkčního období, které bylo výrazně poznamenáno změnami vnějšími podmínkami – zejména v souvislosti s hospodářskou krizí a situací ve společnosti Sazka, ale v němž se také konal úspěšný XV. všesokolský slet a oslavy 150 let od vzniku Sokola. Ve svém závěrečném usnesení sjezd rovněž určil úkoly a cíle na následující období, a to jak programového charakteru, tak organizačně-právního, vyplývajícího z nového Občanského zákoníku, který začne platit od 1. 1. 2014.

V podvečer prvního dne jednání sjezdu se sešel na svém 1. zasedání Výbor ČOS, který zvolil nové Předsednictvo ČOS. Výbor zvolil starostkou České obce sokolské Hanu Moučkovou, 1. místostarostou Oldřicha Lomeckého a místostarostou Jiřího Juřenu. Jednatelům ČOS byl zvolen Miroslav Kroc, náčelníkem ČOS je Petr Svoboda, náčelníci Lenka Kocmichová, předsedou odboru sportu ČOS Petr Syrový a vzdělavatelem ČOS Zdeněk Mička. Dalšími členy třináctičlenného Předsednictva byli zvoleni Josef Těšitel, Helena Rezková, Pavel Kramoliš, Martin Vlk a Tomáš Kučera. Náčelník ČOS Petr Svoboda je ve svých 36 letech nejmladším zvoleným náčelníkem v novodobé historii Sokola od obnovení ČOS po listopadu 1989. Mladou krev v Předsednictvu ČOS představují i další dva členové – 33letý Martin Vlk a 35letý Tomáš Kučera.

Jako hosté se sobotního zahájení sjezdu zúčastnili náměstek ministra školství, mládeže a tělovýchovy Jan Kocourek, předseda Českého olympijského výboru Jiří Kejval a Zdeněk Ertl, předseda Sdružení sportovních svazů ČR, kteří ve svých příspěvcích sjezd pozdravili, ocenili význam České obce sokolské v dnešní společnosti a v českém sportovním prostředí a rovněž se zmínili o změnách, k nimž v současném českém sportovním prostředí dochází, a to zejména v oblasti financování českého sportu.

HUMENSKÉ KORENE TELOVÝCHOVY A ŠPORTU

PhDr. Ján Meričko, Humenné SOKOL červen 2013

Minulého roku si bratia Česi pripomenuli 150. výročie vzniku Českej obce sokolské spôsobom im vlastným – veľkolepým, slávnostným pochodom jej mnohopočetného členstva ulicami Prahy a skupinovými cvičeniami všetkých vekových kategórií na XV. všesokolskom zlete na štadióne v Edene, kde sa tiesnili desiatky tisícov divákov. Za zmienku stojí, že na Slovensku si tohto roku pripomenieme 95. výročie začiatkov organizovaného sokolského hnutia.

Po 1. svetovej vojne, rozpade Rakúsko-uhorskej monarchie a vzniku Československa v októbri 1918 prichádzali na Slovensko organizovať politický, hospodársky a spoločenský život úradníci a učitelia z Čiech, keďže našej domácej inteligencie bolo poskromne.

Telovýchovná jednota (TJ) Sokol bola ako jedna z prvých organizácií v Humennom založená už v jarných mesiacoch 1919 a po celé obdobie 20. a 30. rokov vyorala hlbokú brázdú na poli kultúry, osvety, vzdelávania a športovej činnosti. Je pochopiteľné, že jej aktivity niesli výraznú pečať česko-slovenskej vzájomnosti.

Sprvoti spolok využíval predovšetkým voľné priestranstvá a v lete prírodné kúpaliská pri Laborci, neskôr si prenajal telocvičnú miestnosť v hostinci U Michala Horvátha (stojí podnes v hornej časti námestia vľavo) a boli to zároveň aj priestory pre potreby telovýchovy žiakov miestnych škôl. Do času, keď bola postavená sokolovňa (na dnešnej Nemocničnej ulici), zriadil si Sokol letné cvičisko v záhrade kina Apollo. Obľube verejnosti sa tešili divadelné predstavenia Sokola, veselice i cvičebné skupinové vystúpenia. V júni 1929 pri 10. výročí založenia Sokola v Humennom vystúpilo s veľkým úspechom 28členné družstvo žiačok s prostnými cvičeniami, ale aj ženy s cvikmi na metacom stole, dorastenky cvičili na koni, dorastenci na koze a dve družstvá mužov cvičili postupne na hrazde a na koni. Hromadné vystúpenia sa už v tomto čase konali každý rok a pre mesto to zakaždým bola udalosť, ktorá vrcholila populárnou veselice. Súčasťou aktivít bola aj športová akadémia a divadelné predstavenia, ktoré poriadal činoherný a bábkový odbor TJ.

Osudy sokolskej zástavy

Aký bol osud pôvodnej zástavy TJ Sokol v Humennom z 20. rokov a čím sa vyznačovala, zatiaľ nám nie je známe. Pravdou je, že bola nahradená novou zástavou, ktorú vlastnoručne pripravili a vyšli členky jednoty – náčelníčka Magda Havlasová, archívárka Márie Křížová, Josefa Hnilicová a ďalšie. Na verejnom cvičení dňa 17. júna 1934 bola pripnutá k žrdi a rozvinutá.

Udalosti z konca roku 1938 v mnohom pripomínali situáciu na sklonku roka 1918. Kým vytvorenie Československej republiky znamenalo aj v Humennom koniec maďarských kultúrnych vplyvov, slovenská autonómia (6. 10. 1938) a vznik Slovenského štátu (14. 3. 1939) zas navodil potieranie a búranie od základov všetkého, čo bolo čechoslovakistické.

Takto bol naplnený aj osud TJ Sokol v Humennom. Nariadením tzv. autonómnej vlády Slovenska zo dňa 20. decembra 1938 bola jednota rozpustená a jej majetok sa musel odovzdať úradom. Z historických prameňov sa však dozvedáme pozoruhodnosť, zatiaľ nikde nepublikovanú: „Vtedajší konateľ TJ brat Ján Továrek pri odovzdávaní majetku jednoty miestnym slovenským činiteľom neodovzdal im zástavu TJ Sokol. Uschoval ju a neskôr ju dal dopraviť bratom Chytilom do Prostejova, kde ju TJ Sokol I. Prostejov ukryla v soche akad. sochára brata Jana Trisku. Tam bola uschovaná po celý čas okupácie. Teraz pri príležitosti XI. všesokolského zletu v Prahe sa zachránená zástava odovzdáva jednotou Sokola v Prostejove do rúk zástupcov TJ Sokol v Humennom so sľubom vzájomnej bratskej vernosti.“

Udalosť sa odohrala 3. júla 1948 v slávnostnej atmosfére. Odovzdávaciu listinu podpísal za TJ Sokol Humenné starosta Dr. Bohuslav Schulz, konateľ Ján Továrek a iní. Za TJ Sokol I. Prostejov starosta Ing. Benda a ďalší prítomní.

Toto je posledná informácia o humenskej sokolskej zástave. Určite dorazila s výpravou do Humenného, ale potom sa akoby za ňou zavrela zem. Storočná história dobrovoľnej, rekreačnej telovýchovy (a športu) potvrdzuje, že jej rozvoju najviac uškodili vojnové roky, v slovenských pomeroch sa nielen pomaly spamätávala po

každéj politicko-spoločenskej zmene (1918, 1938, 1948), ale vždy pookriala a napredovala. Po zmene v roku 1989 jej oživovanie trvá akosi dlho...

Celkom na záver dodáme, že aj keď sa sokolský duch z telovýchovnej činnosti už takmer vytratil, v športových zápoleniach navidomoči zostáva. A podarilo sa nám zaznamenať z regiónu tri TJ s názvom Sokol. Stále aktívna je vo Vydrani pri Medzilaborciach, menej aktívne sú v Klenovej a Topoli v Uličsko-ublianskej doline.

Žalov.

Sestra **Dana Bibel** nás navždy opustila 5. července. Za všetky „sobotní“ volejbalisty a volejbalistky, za všetky kamarády a kamarádky a bratry a sestry ze Sokola: Danká nám bude chybět. Vzpomínáme a nezapomeneme. Nikdy nezapomeneme na její volejbalové hlasité vykřiknutí „Moja!“, její úsměv a kamarádství. Chybíš nám, Danko, moc nám chybíš.

Bratr **Arnošt Brichta** zesnul 19. srpna po krátké nemoci v Praze v požehnaném věku 92 let. Arnošt byl nejen dlouholetým členem Sokola Sydney, ale i aktivním příslušníkem organizace australských legionářů.

DANA BIBEL EULOGY by son Martin

I would like to say a few words about my mum who you all knew in one way or another on behalf of me and my brother Frank.

A bit about mum's background. Mum was born Daniela Kolenicova to Juraj (or George) Kolenic and Maria Kolenicova and grew up in a small village in Slovakia called Sokol. She was sister to Natalia and Marienka as well as her brother Dusan. Growing up was tough for her family during mum's younger years. Mum's dad passed away when she was only 12 and he had been sick for a long time before that. So mum's mum had to raise 4 children on her own. Everyone chipped in where they could work hard to make ends meet.

As mum got older she developed a love for volleyball which continued all the way until she could no longer play due to her recent illness. She played competitively throughout her late teenage years and it was on the volleyball court where mum and dad met. Mum loved playing the game during her life in Australia for club Sokol which is also the name of the village where she grew up. Volleyball was one of mum's passions in life and whenever she played it she gave it her all. Her team mates could tell you about her determination at getting to the ball on her side of the court no matter how impossible this could be. I would always wince when watching mum dive on the ground for the ball even well into her fifties. That was mum. I know that some of her friends from club Sokol are here today so thank you for coming.

After studying nursing mum worked in a hospital looking after sick newborn babies. Even now I recall whenever we were sick how she would tenderly care for us. After having Frank and me she was a stay-at-home mum for a few years before going on to work as a social worker helping the aged and disadvantaged, another example of how mum liked working where she could somehow help others. Then my parents made the tough decision to leave Slovakia and their families behind in the hope of a better life for our family in Australia. Both Frank and I feel blessed to be able call Australia home thanks to their commitment as well as being able to raise our own kids here.

When we arrived in Australia in the early 80s, I was 6 and Frank was 4 and neither of my parents spoke English. Mum worked 2 jobs all the while looking after her family at home making sure we as kids never felt like we were missing out on anything. Even though they were tough, those first few years no matter how busy her

day at work was she always had home cooked meals for us and always put our needs ahead of hers. She worked tirelessly trying to make life at home as comfortable as possible for us and did everything she could possibly do for us.

Somehow mum found house work relaxing... to this day Frank and I are still baffled by this. Mum at times went to extremes.

I recall a time late last year after her diagnosis: mum and I were at my home by ourselves and I was under strict instructions to have the house vacuumed. But I needed to duck out for half an hour or so (I think it was to drop off my lawn mower for repairs or something)... and I knew what mum was like. So I very carefully snuck the vacuum under the bed in mine and Sam's bedroom before I left without mum knowing and you can guess what happened while I was gone! Yep mum had gone looking for that vacuum cleaner throughout the house, found it under our bed and proceeded to vacuum the place before I got home. That was mum; she couldn't help herself in helping others.

Speaking of work ethic, mum had devoted 24 years of her life working for HCF, both as a customer service officer as well as branch manager for many years. She was liked and respected by her colleagues and customers alike, many of which she had also formed friendships with for many many years. I know a few of mum's colleagues are here today, so thank you for coming to pay your respects too.

I remember when we were building our house in Umina sometime around 1990 and every weekend going to stay in the caravan we had set up onsite to work on the house. Mum was deep in the trenches so to speak working hard on the constructions but also looking after her family at the same time away from the building site. Along with that house came the hill that it sat on. And by hill I mean HILL, it was like this. Every morning I recall walking with mum down that bloody big hill during our commute to Sydney, mum to work and me to school. Rain, hail or shine mum never complained about covering those hard kilometres on foot. That was until I got my driver's licence and then she eventually got hers. What a relief!

Also during our years of living in Umina, Frank and I had many wild nights out and for whatever reason needed to be picked up from somewhere in the early hours, mum did this many times and she did it for us and without complaint, she was always there for us and always looking out for us.

I mentioned volleyball before, but another passion of mum's was fishing and the great outdoors. Yep she definitely didn't mind roughing it and she loved simply relaxing by the water with a fishing rod in her hand. Whether she was catching tiddlers or even nothing at all, mum just loved the relaxing aspect of fishing. This must be where I and my brother got our love of fishing and the outdoors from for which I am forever grateful. I will miss the fishing and camping trips with mum and I have many great memories of both.

One special camping trip I will always cherish was Easter of last year which is the time of year when many of the Czech and Slovak community from Melbourne and Sydney meet up at the Geehi campground in the Snowy Mountains. I hadn't gone for many years prior to that but last year I really wanted to go with mum and my eldest son Zac who was two and a half at the time. We had such a good time and I am glad I had my video camera with me as those are the last few home videos I have of hearing mum's beautiful voice which sadly disappeared as her illness progressed. I will play those clips back to my boys when they are older so that they too can remember what Babka's voice sounded like.

After having kids myself I looked forward to the day when my boys would be old enough so that we could all go fishing together with Babka in a boat. But sadly we didn't have many opportunities for this. After mum got diagnosed in October of last year and I realised what we as a family were up against I decided to buy a boat so that we could at least spend a few days together fishing with mum. I'm glad I did and we managed to get out a few times which were really special to me.

Mum also loved to have a flutter on the pokies. It wasn't about the money simply just an excuse to wind down and relax. She always made sure she was also in time for the local evening badge draw. One of her last outings was in February of this year when her sisters came out to visit and we went out to the local club and had a great time. That was special for her.

While mum had a few major scares in her life – like surviving a serious train crash in Slovakia where the train rolled off the tracks, being inside a lift when the cable snapped sending it plummeting to the ground a few years ago, sadly nothing could prepare us for the diagnosis mum received in October last year when she was diagnosed with MND. While this period since was hard for us it was nothing compared to what mum went through and I must say it was a real privilege for us to be able to help mum throughout her journey right to the end. If it would have been either one of us, me or Frank or one of the grandkids going through anything like this I know mum would have been doing the same for us and even more. We could always rely on mum for help no matter what. But even with the diagnosis we made sure we made the most of each precious day together. A special thank you to her younger sister Marienka who would Skype with mum almost on a daily basis from overseas and making mum's eyes light up.

But with all of the things that I have mentioned about mum, these are not what I will remember mum for. I remember mum as the really kind, warm and generous person that she was who selflessly put many other people's needs ahead of her own, even when she was sick. Her smile lit up the room and her laughter was contagious, how I remember mum's laugh. She loved to entertain and loved being around people, especially family.

She did everything she could possibly do for us, especially her grandkids which she loved dearly and I couldn't have asked for a better role model in life than my mum. You will be dearly missed but never forgotten, mum.

Thank you to everyone who helped mum in her final journey, thank you for all the visits from friends and family, the medical and care staff, thank you to everyone who either helped mum directly or helped me and Frank to be able to help mum better, thank you to everyone else, you know who you are.

LETEM SVĚTEM

Titulní stránka západoaustralského červencového **Klokana** nás nenechává na pochybách, že jde o časopis jak český tak i slovenský, a nic nemůže čtenáře potěšit větší radostí do společného krajanského budoucna v Austrálii. A je ta titulní stránka vybavena barevně, vkusně, a se zřejmou péčí. Blahopřejme té dobré vůli! Pro malé čtenáře je přiložen i obvyklý Klokánek, a to dává samozřejmý podnět k dalšímu blahopřání... Klokánek pro děti je už samozřejmě přiložen i k číslu srpnovému – a nešetříme nijak chválou: tahle dětská příloha je velikým plus této publikace. Dočítáme se i o výstavě uspořádané u příležitosti 60. výročí od vzniku prvního česko-slovenského krajanského spolku v Perthu.

Beseda z července/srpna se oděla opět do modra s kresbou hradu v Jindřichově Hradci, a právětak jako západoevropský Klokán si uchovává slovensko-český ráz. Dost místa je věnováno 1150mu výročí příchodu soluňských věrozvěstů na Velkou Moravu, a je záslužné, že si naši lidé nepřestávají uvědomovat váhu kulturního přínosu šíření křesťanství v našich zemích z tehdy z vyspělé východní, řecké části někdejšího římského impéria, v době, kdy jeho západní, latinská část, již po staletí setrvala pod vládou germánských uchvatitelů. Beseda nás informuje, že zatímco papež Benedikt XVI počítal s návštěvou výročních oslav na moravském Velehradu, jeho následník František má být pouze zastoupen legátem. Ovšem, ono není z Argentiny tak jasně vidět a oceňovat kulturní podněty dávných staletí v části Evropy západním zrakům poměrně cizím... Nechybí ani obligátní hlavolam.

Červnový **Sokol de Paris** je pouze čtyřstránkový, leč obohacený mnoha zdařilými fotografiemi ze života našich krajanů ve Francii. Některé z nich jsou pořízeny z „velké zahradní slavnosti na louce Sokola v Gournay“. Na jednom z oněch snímků vidíme mladého saxofonistu, jenž zřejmě přítomným při té příležitosti vyhrával.

Došla nám i dvě červnová a dvě červencová vydání **Vídeňských Svobodných Listů**. Na titulní stránce toho prvního červnového vydání jsou fotograficky zachyceny záplavy kolem Mělníka a Litoměřic. Najdeme v tomto čísle i zprávu o devadesátém výročí Českého rozhlasu, a dočítáme se, že první rozhlasová koncese byla udělena v roce 1923. Pak trvalo ještě hezkou chvilku, než přišla televize. – Ve druhém

červnovém vydání je zajímavá úvaha o poselství soluňských věrozvěstů Cyrila a Metoděje, jakož i reportáž ze sokolského srazu v tyrolském Oetzu ku každoročnímu uctění památky tragické smrti Miroslava Tyrše. Najdeme tam i zprávu o úmrtí Valtra Komárka, jednoho z prominentů sametové revoluce. Komárek byl jednou z nejvýraznějších osobností české „polistopadové“ scény. Jeho rodiče zahynuli v rukou Němců ve vyhlazovacím táboře, a jejich syn Valtr vstoupil do komunistické strany. Čteme, že „porevoluční vlna ho vynesla do nejvyšších pater politiky“. V šedesátých letech radil Komárek na Kubě Ernestu Che Guevarovi a dlouhá léta potom působil v československém Výzkumném ústavu plánování a řízení, v Ekonomickém ústavu Československé akademie věd a v Prognostickém ústavu. Člověka samozřejmě znovu napadá, že v tom Prognostickém ústavu musel působit z těch sameťáků kdekdo... Na titulní straně červencového vydání se dotazuje značka „hh“ „Kam povedou politické hrátky v Praze?“ – Na třetí stránce je spousta snímků z veselice jedné sokolské jednoty ve Vídni: nu, vídeňský Sokol očividně neusychá... Dovídáme se také, a to v souvislosti s mohutně navštívenými velehradskými oslavami svátku cyrilo-metodějského, že papeže tam zastupoval chorvatský záhřebský arcibiskup kardinál Josip Bozani. Dále se dovídáme, že v Chorvatsku se udrželo používání našimi věrozvěsty zavedené hlaholice až do devatenáctého století.

Červnový **Polygon** má na titulní stránce zatopenou pražskou Kampu, Sovovy mlýny a jeden oblouk Karlova mostu ukazuje, až kam letos velká vltavská voda v Praze dosáhla. Ve svém kalendářiku nám Dana Kratochvílová oznamuje, že prvního května oslavila v Praze Berlínská filharmonie koncertem ve Španělském sále Pražského hradu svoje stotřicátéprvní narozeniny. Paní redaktorka toho přináší ovšem i mnohem víc, a lze – jako obvykle – sledovat události v dubnu a v květnu ze dne na den. Je pozoruhodné, byť i samozřejmé, že takovéto kalendářiky se od časopisu k časopisu někdy důkladně rozrůzňují. Ono se toho denně semele na tom širém světě jen což, každý si vybírá, co pokládá za zajímavost pro své čtenáře. Ukaž mi, co čteš, a já ti řeknu, kdo jsi – napiš, co tě den ode dne zajímá, a já ti řeknu, zač stojí tvůj časopis? Asi tak nějak. Samozřejmě, časopis paní redaktorky Kratochvílové by měl dostat AAA 111... Pominout v tomto hodnotném časopise nelze prakticky nic, a nelze tudíž pominout ani šedesátýpátý příběh české justice z pera Milana Hulíka. Neodmlčelo se ani pero našeho australského Jaroslava Kovaříčka, jehož článek rozebírá vlastenecké city pod hlavičkou „Rozjímání o vlastenectví“. Dovolují si vyjmout jeho citát římského filosofa Seneky: „Nikdo nemiluje vlast proto, že je velká, ale proto, že je jeho.“ Pravda pravdoucí, nemyslíte?... Pokud jste snad toho názoru, že Polygon je časopis o lidech a pro lidi, mýlíte se. Mýlíte se proto, že Miloš Ondrášek, melbournský veterinář, tam uveřejňuje znamenitý článek o druhu zvířat pro nás Čechy exotickým pod názvem Žirafy. A trefil do černého – je v tom článku zajímavost nad zajímavost. Nelitujte a čtěte! – Mým vlastním nedopatřením došlo ku zpoždění uveřejnění řádků z únorového Polygonu, a teprve dnes to napravuji. Paní šéfredaktorka Dana Kratochvílová čtenáře vítá novoroční zdravicí a prozrazuje jim, že „volba hlavy státu o nás leccos vypověděla“. Takže lze o nás Češích přece jen stále leccos vypovídat... Její výpověď se týká neférovosti volební kampaně Miloše Zemana. To už je dnes samozřejmě stará vesta... Tatáž Dana Kratochvílová nás opět poctivě častuje deníčkem lednovým i únorovým, a zveřejňování těchto deníčků, nebo spíše poznámek o tom, co ona pokládá za potřebné čtenářům zdůraznit z každodenního dění doma i ve světě, leč hlavně doma v republice, je už po léta jednou z osobitých zajímavostí Polygonu. Je samozřejmé, že se dovídáme i o dalším příběhu z pohotového a ostrého pera Milana Hulíka o dalším, již třiašedesátém příběhu české justice... Jeden z australských dopisovatelů Polygonu, Jaroslav Kovaříček, uvažuje ve svém podnětném článku nazvaném „Rozjímání o kráse a ošklivosti“, o tom i onom, ale protože hudba je jeho skutečným koníčkem, nejpozoruhodnějším pozorováním o tomto subjektu jsou jeho slova týkající se hudební výchovy dětí... „Existují i jiné formy estetické výchovy dětí, pozorují však, že mnoho rodičů podlehne tlakům konformismu a své děti ponechá na pospas pop pakultuře, tedy systému konformismu a ošklivosti. Je tedy jen na nás, rozhodneme-li se pro krásu či módní ošklivost... O potřebě a smyslu krásy rozhodně stojí za to přemítat.“ Jaroslav Kovaříček dovede prostě uhodit na hlavu mnoha hřebíčků, a i tentokrát trefil směle do černého.

S radostí a zalíbením se krajanskými časopisy opět probíral

Bořek Šindler

Bob, a 70-year-old, extremely wealthy widower, shows up at the Country Club with a breathtakingly beautiful and very sexy 25-year-old blonde-haired woman who knocks everyone's socks off with her youthful sex appeal and charm and who hangs over Bob's arm and listens intently to his every word.

His buddies at the club are all aghast. At the very first chance, they corner him and ask, 'Bob, how'd you get the trophy girlfriend?'

Bob replies, 'Girlfriend? She's my wife!'

They are knocked over, but continue to ask. 'So, how'd you persuade her to marry you?'

'I lied about my age', Bob replies.

'What, did you tell her you were only 50?'

Bob smiles and says, 'No, I told her I was 90.'

Groups of Americans were travelling by tour bus through Holland.

As they stopped at a cheese farm, a young guide led them through the process of cheese making, explaining that goat's milk was used. She showed the group a lovely hillside where many goats were grazing.

'These' she explained, 'are the older goats put out to pasture when they no longer produce.'

She then asked, 'What do you do in America with your old goats?'

A spry old gentleman answered, 'They send us on bus tours!'

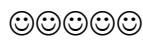
Mechanik vysvětluje majiteli auta: „Povím vám to na příkladu: kdyby vaše auto bylo kůň, tak by toho koně bylo třeba zastřelit.“

Na úřad práce přijde muž ve středních letech:

„Hledám nějakou práci. Mám deset dětí!“

„A co ještě umíte?“

„Dobrý den, paní susedko, co teď děláte?“

„Pracuji pro vládu.“

„Safra, děláte ve státních službách?“

„Ne, platím daně.“

Říká jeden ruský dělník druhému: „Tak si představ, že už pět let dělám ve fabrice na šicí stroje. Tak si říkám, že bych si mohl nějaký doma postavit. Tak nosím jednu součástku za druhou, ale ať to skládám, jak chci, vždycky z toho vyjde kulomet...“

„Proč jste přišel o dvě hodiny později do práce?“ ptá se vedoucí.

„Protože jste mi řekl, abych si noviny přečetl doma.“

„Člověče, proč řežete do toho stromu nožem?“

„Já ho neřežu, já ho kácím.“

„Cože? Nožem?“

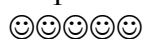
„Ano, jsem placený na hodinu.“

Posádka parníku vytáhla z moře docela vyčerpaného muže.

„Trošečník?“

„Ale ne. Dostal jsem na hodinu padáka z ponorky.“

Dva dobří přátelé se po dlouhé době potkali na ulici.

„Jak se máš, co děláš ... počkej, nezdržuju tě?“

„Ale vůbec ne, já jdu do práce.“

Hádankový koutek

Přišli mi, jak už často, dvě odpovědi: od pana **Richarda Tomana** a pana **Olivera Fialy**. Oba vyřešili správně jen tu první hádanku. Když ani oni nedokázali ty další dvě hádanky vyřešit, tak jsem přestřelila a hádanky byly příliš neobvyklé, i když nechci říct příliš těžké.

1. Subtraction

How many times can 6 be subtracted from 36? Don't be tricked!

Solution: Only once. After that, you are subtracting from 30 and not from 36 anymore!

2. Strange Equality

In what historical era was the following equation proved? $31_{\text{oct}} = 25_{\text{dec}}$

Solution: In any era: **31 in octal** (that is to say, base 8) is always equal to **25 in decimal** (that is to say, base 10). The system we use every day is called decimal; in octal system, there are only 8 digits: 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6 and 7. And we count this way: 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 30, 31. You didn't think about **Halloween** and **Christmas Day**, did you? The "**Enigma**" book reinforced this thought by equating a cut-out pumpkin and a Christmas tree decoration, but adding pictures is too much hassle for me.

3. X and O

The game of **Tic-tac-toe** is played in a large square divided into nine small squares.

i) Each of two players in turn places his or her mark – usually **X** or **O** – in small square.

```

X O
X
O O X

```

ii) The player who first gets three marks in a horizontal, vertical or diagonal line wins.

iii) A player will always place his or her mark in a line that already contains (a) two of his or her own mark or (b) two of his opponent's marks – (a) priority over (b).

Only the last mark to be placed in the game shown above is not given.

Which mark – **X** or **O** – wins the game?

Solution: From the rules, the **7th mark** must be placed in the middle square and would win for either of the players. Thus the **6th mark** must have been placed in a line already containing two of the opponent's marks – **O** in the left bottom square or **X** in the right bottom square; otherwise either would be placed in the middle square in this 6th move. But from the priority in the third rule, the **O** would go directly into the middle square and therefore the 6th mark must have been **X** placed in the right bottom square. Thus the **7th mark** will be **O** and the player who places this **O** will be the winner.

Dnešní hádanky:

Všechny tři hádanky jsou dnes z knihy "**Enigma**" **Fabrice Mazza**, kterou mi daroval už před nějakou dobou pan Richard Toman. Tento koutek tedy pokračuje jen díky jemu.

1. Palindrome

A horseman has covered 15951 km since he has been in the service of King Pepin the Short. He notices that this number is a palindrome (it is the same whether read left to right or right to left).

He continues riding, and, two hours later, the total number of kilometres he has covered is once again a palindrome.

At what speed is he riding?

2. Cats

If, in the castle kitchen, three cats catch three mice in three minutes (on average), **how many cats are needed to catch 100 mice in hundred minutes?**

3. The Riddle of the Sphinx

Which creature has one voice and yet walks on four in the morning, two at midday and three in the evening?

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 20/10/2013 v 14.00 hodin:

NEVINNOST

Cesta z vrcholu na absolutní dno může být velmi rychlá. Někdy stačí jediná věta a všechno, co jste dosud budovali, se zhroutí jako domeček z karet. Uznávaný lékař, milovaný otec a manžel, čelí obvinění z velmi těžkého zločinu. Ze dne na den vyměnil dobrou adresu za celu ve vazební věznici, odkud se nevina prokazuje hodně těžko; zvláště, když protistraně pomáhá člověk, který může být motivován osobní pomstou. Pravda prý nakonec vždycky zvítězí nad lží a nenávistí. Někdy ani to ale nemusí znamenat vítězství. Někdy je to jen přestávka před dalším, mnohem náročnějším zápasem. Zvláště, když ve snaze zachránit se obětujete tajemství, která měla zůstat navždy skrytá, protože jsou pro vás i pro vaše okolí příliš nebezpečná. Režie: Jan Hřebejk. Hrají: Ondřej Vetchý, Anna Linhartová, Zita Morávková, Aňa Geislerová, Hynek Čermák, Alena Mihulová, Rebeka Lizlerová, Miroslav Hanuš, Luděk Munzar a jiní.

Neděle 17/11/2013 v 14.00 hodin:

PROBUDÍM SE VČERA

Komedie s originální zápletkou, v níž si věčně svobodný profesor češtiny Petr, díky třídnímu srazu uvědomí, že jediná dívka, kterou kdy miloval, byla jeho spolužačka Eliška. Tehdy v sedmnácti letech, nenašel odvahu jí říct, že ji má rád a ona se pak navždy vytratila z jeho života. Petrovi se naskytne jedinečná šance. Cestovat zpět v čase do svých studentských let a vrátit se do června 1989, kdy chodil do třetího ročníku. Dostane možnost napravit, co promeškal. Jenže zahrávat si s minulostí není jen tak. Návraty nejsou nikdy snadné. Petr se dostává do změní komplikací a průšvihů, které naštěstí řeší s vtipem, nadhledem a drzostí, kterou dobře zná od svých vlastních studentů. Postaví však tyhle zbraně na to, aby přesvědčil Elišku o svých citech a získal její lásku? Režie: Miloš Šmíd. Hrají: Jiří Mádl, Eva Josefíková, Filip Blažek, Viktor Preiss, Miroslav Táborský, Nela Boudová, Petr Nárožný, Zlata Adamovská, Svatopluk Škopál a jiní.

**Kino Ponrepo bude mít prázdniny od prosince do ledna.
TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V ÚNORU 2014.**

Australské prázdniny 1996 (3) *Franta Černý*

8. den - pondělí 28. 10.

Neměl jsem žádný vyhraněný plán a tak jsem se zúčastnil nákupního zájezdu do Campsie. Udělal jsem pár snímků v samošce u Woolworthsů, a když jsem fotil pod plachtovou střechou u zelináře, málem jsem se se zlou potázal, neboť jedna z prodávajících dam neměla pro moje počínání příliš velké pochopení. Ta dobrá duše netušila, že jsem jen obyčejný turista z daleké Evropy, kterého zajímá především sortimentní rozsah, neboť v našich zeměpisných šířkách není obvykle k vidění tak velká koncentrace různých druhů tropického a subtropického ovoce první jakosti. Myslela si patrně, že bych mohl být „očko“ konkurence a tak jsem uložil foťák a v klidu opustil místo s myšlenkou, že by si mohla nejméně trhnout nohou.

Odpoledne jsme s Daničkou a Olivierem vyjeli na takovou komorní seznamovací obhlídku směrem Kogarah Bay, Cars Bush Park, Cronulla. Když si odmyslím jistou uniformitu výstavby rodinných domů převážně z pálených červených cihel – i když i tady jsou k vidění pěkně zmrvené a nevkusné výtvořky – je Sydney při své obrovské rozloze a různorodosti velice zajímavým městem. Je to nepochybně dáno konfigurací zdejšího terénu a rozmanitostí celého pobřeží protkaného zálivky, což vytváří na pohled velice příjemná a romantická místa, doplněná bohatou zelení a množstvím zařízení pro vyřádění dětí i odpočinek dospělých. Tak např. typická barbecue – což jsou místa k tepelné úpravě jídla při zdejších mimořádně oblíbených posezeních pod širým nebem zvaných picnics – jsou na podobných místech prakticky všude. Děti tady mají různé prolezačky, skluzavky, houpačky a nevím co ještě, takže se mohou zabavit a dosytosti vyhrát, zatímco dospělí konzumují opečené kotlety a podobné dobroty, které si patřičně připravené, ochucené a doplněné nejrůznějšími zeleninovými saláty, ovocem a vším možným, včetně patřičného množství dobrého pití, přivezou z domu až na místo.

Na večer jsem byl strejdou pozván k účasti na zahájení Dnů české kultury v Sydney, které při příležitosti našeho státního svátku pořádala Universita N.S.W. Zahájení bylo oficiální: za účasti našeho konzula. Něco se povídalo, trochu se i hrálo a konverzovalo při sklenkách vína a celkem dobré studené kuchyni. Mohl jsem tak vidět místo, kde strejda řadu let na půdě univerzity působil, byl jsem představen mnoha krajanům a když jsme se nenápadně rozžehnali a opustili tuto oficiální společnost, byl jsem docela rád. Cítil jsem po celém dni trochu únavu a těšil jsem se do postele.

9. den - úterý 29. 10.

Ráno jsem se svezl k řezníkovi pro šunku s následnou zastávkou u Gascoignes v Arncliffe. V Shaw St. jsme se nalodili do Mazdy a vyrazili směrem na sever přes Campsie a City. Projížděl jsem poprvé přes HARBOUR BRIDGE: jeden ze dvou typických a známých symbolů Sydney. Tím druhým je beze sporu OPERA HOUSE. Je to ohromné mostní dílo, jehož vlastní nosná konstrukce vzbuzuje zejména při pohledu zblízka nutně respekt. Když jsem porovnával skutečný most s mostem podle mých dosavadních představ z fotografií a z pohlednic, skutečnost předčila co do mohutnosti moje očekávání. Je to úctyhodná a velmi zajímavě řešená stavba. Na zastavení v intenzivním dopravním ruchu nebylo ani pomyšlení a tak jsem v duchu plánoval samostatnou prohlídku mostu.

Ujížděli jsme však dále na sever podél pacifického pobřeží stranou od Manly přes Brookvale, Dee Why, Narrabeen, Newport Beach a zakotvili na Whale Beach. Nádherná pláž! Příboj byl tak akorát, ale vlny ve srovnání s Černým, nebo i Středozemním mořem, mnohem intenzivnější a „plnotučné“. Nemohl jsem odolat a vlezl jsem do vody, abych na vlastní kůži pocítil Pacifik. Musím konstatovat, že je to skutečně trochu rozdíl. Voda sice nebyla nijak přehřátá, ale bylo teplo, blankytně modrá obloha a tak chvilka ráchání ve vlnách byla příjemná. Seděli jsme ve stínu palem, pořádali studený lunch, povídali apod. Udělal jsem pár snímků, ale hlavně jsem se díval a vnímal pobřeží, pláž lemovanou vysokými svahy, chráněnou z obou stran skalními výběžky, příboj a průzračně čistou vodu. Vdechoval jsem příjemně vlhký čerstvý mořský vzduch a vzpomínal na Járu, jak by se především jí tady dobře dýchalo, jak by si pomlaskávaly její načechrané průdušky a proč tady se mnou k čertu není. Objeli jsme ještě několik neméně pěkných míst a pomalu se stáčeli zpět do Bexley North. Cestou zpět nás poněkud zaskočil a zdržel nečekaně intenzivní dopravní provoz, způsobený zejména řadou různých dopravních omezení související-

cích s výstavbou olympijských objektů. Celá cesta tam i zpět se odehrávala vlastně stále na teritoriu Sydney a na vykoupaní a zpět jsme urazili 110 km. Byl to opravdu nádherný den.

10. den - středa 30. 10.

Vyřídil jsem korespondenci domů a zúčastnil se zájezdu do Campsie. V rozsáhlé samošce firmy Woolworths jsme se sešli s paní Moravcovou, která mě u kasy varovala před zatčením a šatlavou, když budu brát, co mně nepatří. Pomáhal jsem jí s nákupem do tašky a jaksi jsem přehlédl, že ukládám už nákup další zákaznice. Byla to taková baculatější dáma neurčitěho věku, která mě po omluvě obdařila shovívavým úsměvem. V sousedním nákupním centru BIG W jsem si koupil filmy a od tety jsem dostal parádní slaměný klobouk, aby mně všudypřítomné a intenzivní slunce negrilovalo pěšinku a nepokazilo účes. Hned jsem si připadal jako rentiér na penzi, který nemá na práci nic jiného, než vlastní zábavu. Avšak domyslím-li tuto představu do důsledku, musím přiznat, že by mě taková skutečnost patrně vyvedla poněkud z míry a asi bych z rozpaků nevěděl čím v tom nicnedělání začít a jak pokračovat. Podobné pocity mám, když někteří moji vrstevníci toužebně hovoří o penzi, kdy nebudou muset NIC dělat. Dorostencem se už přece jen necítím, ale podobné starosti mě zatím netrápí. Z trvalého dostatku činnosti a nedostatku času mě takové myšlenky vlastně ani nenapadají. – Odpoledne jsme se s Daničkou vydali vlakem do města. Z Circular Quay jsme lodí obepluli Darling Harbour a zamířili do Akvária. Měl jsem o něm nějaké mlhavé představy, ale opět skutečnost zcela předčila moje očekávání a já jsem chodil a zíral, a zíral a chodil, a nestačil se divit. Viděl jsem klasická vitrinová akvária se všemi možnými mořskými i sladkovodními živočichy, včetně ryb z oblasti Antarktidy kde je voda v akváriu udržována při teplotě 1,2°C. Byl tam i krokodýl dorůstající délky až 8 m, ale stejně jako u nás tam byli i debilové mezi návštěvníky, kteří se ho zřejmě snažili přimět k činnosti, když mu házeli kovové mince na hlavu. Vrcholem však byly 3 ohromné nádrže vybudované pod hladinou přístavu. V prvním byly tuleni a podobná mořská zvířena, v druhém ryby a živočichové žijící v Sydney Harbour a v třetím vše z otevřeného oceánu. Bylo to nesmírně zajímavé, protože expozice umožňují vidění podmořského světa z bezprostřední blízkosti a takřikajíc na dosah, nad sebou, vedle sebe. Prochází se prosklenými chodbami prakticky uvnitř nádrží, takže pocit bezprostředního kontaktu se žraloky úctyhodných rozměrů, obrovskými rejnoky, které jsem do té doby viděl jen na fotografiích, ve filmu nebo v TV a dalšími nesčetnými druhy ryb a mořských živočichů, je naprosto dokonalý a úchvatný. Řekl bych, že taková exkurze do podmořského světa skvělým způsobem nahradí osobní dojmy každého, komu nic neříká potápění, nebo se z jakýchkoliv důvodů potápět nemůže. Žádnou podobnou expozici jsem dosud neviděl, a protože údajně existuje záměr na rozšíření akvária, určitě jeho návštěvu nevynechám, pokud budu mít ještě někdy příležitost se do Sydney podívat. – Zpáteční trasu jsme volili přes Darling Harbour s nezbytným mezipřistáním v DAVID JONES a v podvečer jsme se s bohatými zážitky vrátili do Bexley North.

11. den - čtvrtek 31. 10.

Po ránu jsem si poslechl české vysílání rádia, po němž následovala lehká debata o jeho obsahu se strejdou. Musí říct, že zpravodajství je celkem přesně, avšak navazující komentáře se mně zdály přece jen poněkud zavádějící. Přemýšlel jsem o důvodu a uvědomil jsem si, že pro nezbytnou korekci ze všeho nejvíc chybí denní osobní a fyzický kontakt s tím, co zprostředkované zprávy mohou poskytnout a co člověk buď přijme, nebo nepřijme. V každém případě si lze udělat závěr, avšak bez možnosti jeho nezbytné konfrontace se skutečným denním cvrkotem. V tom vidím největší problém a současně vysvětlení, proč se mně zdá mnohdy obtížné pochopit dojmy a pocity, které si o dění u nás přečtu v dopisech odsud, nebo v publikovaných názorech krajanů. Tím nechci samozřejmě vůbec nic znevažovat, protože toto poznání je velice důležité pro pochopení a vysvětlení mnohého, co si převážná část lidí u nás doma vůbec neuvědomuje, neboť o existenci tohoto problému má nedosta- tečné, nebo vůbec žádné konkrétní představy. Volal jsem svého přítele pana Dr. Černocho, našeho potápěčského lékaře, který byl shodou okolností na návštěvě v Sydney a právě odjížděl na výlet do Canberry. Rád bych měl společnou fotku s pozadím s Harbour Bridge, nebo Opera House. Snad to stihnem ještě před jeho návratem do Prahy. – Vyrazil jsem vlakem do města a ze stanice St. James jsem pokračoval přes Hyde Park do St. Mary's Cathedral. Zajímavá stavba v novogotickém slohu s klidným a vkusně vybaveným interiérem. Fotografoval jsem zevnitř a zvenku

i s krásně rozkvetlou jacarandou. Vzal jsem to přes Prince Albert Rd. kolem Art Gallery of N.S.W. a pokračoval podél Woolloomooloo Bay s kotvícími válečnými loďmi. Z bezprostřední blízkosti jsem si vyfotografoval papouška Kakadu – správně Cockatoo, což je bílý, téměř jako slepice velký, silně řvoucí a všežeroucí pták se zlatým hřebínkem. Svým úctyhodným zobákem prý bez problému zvládne rozbít dřevěné prkno na třísky. Obcházel jsem Royal Botany Garden podél zátoky Farm Cove, pozoroval rybáře, bohatou a zajímavou floru a početnou faunu, reprezentovanou převážně australským ptactvem, racky a papoušky.

Tak jsem zvolna došel až k Opera House a celou stavbu si náležitě a zblízka prohlédl. Netradiční architektonické pojetí, které při řešení zvolil dánský architekt Jorn Utzon je natolik nezvyklé, že vzbuzuje pozornost po všech stránkách. Prvním nečekaným dojmem je značná výška té stavby, kterou si lze uvědomit, teprve když stojím pod přístupovým schodištěm. Zdá se vyšší než pražské Národní divadlo, což mě upřímně řečeno poněkud překvapilo, protože z fotografií to tak nepůsobí. Z technického hlediska je celá stavba mimořádně zajímavá co do konstrukčního řešení včetně způsobu uchycení prefabrikovaného obložení pohledově příjemnými betonovými panely a to i na platu schodišť, ochozů a na dalších plochách. Představoval jsem si bezpočet nečekaných problémů, které bylo nutno při stavbě operativně řešit, aby bylo docíleno požadovaného výsledku. Protože bylo zavřeno, v interiéru toho nebylo příliš k vidění. Ale i tak jsem měl možnost prohlídky vestibulu a nahlédnutí do samostatného objektu restaurace, která je součástí komplexu. Tento moderní a dnes již světoznámý symbol města Sydney je skutečně stavba rozměrově mohutná, působící při pohledu z většího odstupu relativně subtilním dojmem.

Není třeba se však rozhlížet příliš kolem, neboť jako houby po dešti vyrostly a stále ještě rostou do výšky další výškové budovy v City. Procházel jsem kolem Sydney Cove na George St., kde v místech „starého“ města, které se nazývá The Rocks, je možno zhlédnout zbytky zástavby z minulého století. Dnes je tato část vkusně zrekonstruovaná a zaplněná obchůdky a průchody s všelijakými lákadly pro turisty, vkusnými hospůdkami pro posezení i občerstvení a podobnými atrakcemi. Pohled z The Rocks na City je výrazným kontrastem mezi starým a novým časem Sydney. Loudavě jsem se vydal zpět do City po George St. a nerad se věnoval čumendu po obchodech, kterou provázely obligátně bolestné úvahy o tom, co komu doma koupit a přivést. Svoji pout' jsem zakončil na stanici sv. Jakuba, odkud mě vlak pohodlně dopravil do Bexley North, kde jsem příjemně unaven přistál v Shaw St. v 18:30 hod.

12. den - pátek 1. 11.

Už je listopad a tady svítí slunce jako u nás v létě. Danička měla nějaké vyřizování mimo dům a tak jsem šel s Olivierem chvíli na dětské hřiště, které se nachází v těsné blízkosti, vlastně hned přes ulici. Jsou tam všelijaká zařízení včetně houpaček a různých skluzavek a prolejšaček a tak jsme tam chvíli společně pobývali. Když se Oli dostatečně vyblblul, patrně usoudil, že by bylo dobré otestovat moji odolnost a s nevinným výrazem v tváři ke mně přistoupil a odborně mně nakopnul do holeně. Nehnul jsem ani brvou a bez jediného slova jsem ho otočil o 180° a plácnul přes zadek. Nemělo to žádnou zvláštní brizanci, protože kdyby to byl vlastní synek, pocítil by to nepochybně mnohem intenzivněji, ale účinek to mělo okamžitý. Zůstal překvapeně stát, a protože ani já jsem nijak dál nereagoval, sedl si mně na klín a oba jsme dělali jako by se nic nestalo. Zaznamenávám to jen proto, že když jsem se o tom po návratu letmo zmínil, strejda byl s postupem spokojený, ale současně mě upozornil, že kdyby mě někdo viděl a prásknul, mohl bych z toho mít potíže. Přiznám se, že mě údivem poklesla čelist a zůstal jsem možná stát s otevřenou hubou, nevěříc svým uším. Nejsem a nikdy jsem nebyl zastáncem tvrdých tělesných trestů vždy a za vše, avšak vždy jsem dbal, aby dítě měla jasno v tom, kde jsou situovány nepřekročitelné meze. Nezdá se mně, že by to mělo na utváření jejich osobnosti nějaký destruktivní účinek a domnívám se, že díky takovému občasnému vyjasnění vzájemných vztahů a vymezení poloh, jsou moje dnešní vztahy s nimi naprosto jasné, pevné a oboustranně srozumitelné. Mám radost, když vidím, jak vychovávají svoje děti a moje vnoučata, ale nikdy do toho nezasahuji, ani když bych – pokud by mně to příslušelo – někdy něco řešil možná trochu jinak. Je to však zcela jejich věc do níž mně zasahovat nepřísluší a já se rád dívám, jak jim to jde.

Strejdovi jsem upevnil zástěrku u zadního pravého kola, která vypadala na upadnutí, a odpoledne jsem s Dani absolvoval další z poznávacích jízd. Jeli jsme přes

Centennial Park, Bronte Beach, podél Tamarama Bay, Bondi Beach, kolem našeho konzulátu do Vaucluse. Tam jsme na chvíli zakotvili, protože začalo pršet a tak jsme si dali výborné Fish and Chips a v hospodě pivo. Seznámil jsem se s místem zvaným The Gap. Je to skála, která je používána jako startovní místo k sebevražedným skokům podobným způsobem, jako Nuselský most v Praze. Tady je to přece jen praktičtější, protože místo dopadu je trvale oplachováno mořským příbojem. Při zastávce v romantické Parsley Bay, kde jsou krásné mini pláže s klidnou vodou bez příboje a vln, jsem vzpomínal na Járu, jak by asi ocenila klidné koupání. Krásné místo. – Namířili jsme to zpět do Bexley North, kam večer přišli Yvonne s Robertem a Miriam. K večeři se podávala jehněčí kýta s kapustou, bramborovou kaší a následně sýry, zákusky, pivo, víno. Moc dobré! Ale až moc dobré a dobrého má být pomalu, protože když je toho víc, špatně se dopínají kalhoty. Kdyby tu byla Jára – to by bylo na toto téma řečí. V příjemné debatě mě Y&R mimo jiné seznamovali se sortimentním přehledem australského piva, což je pro mě jako správného Čecha a Pražáka mimořádně zajímavou studijní disciplinou.

13. den - sobota 2. 11.

Navštívili jsme rybí trh. Chodil jsem a doslova a do písmene čuměl kolem sebe, protože nic podobného jsem dosud neviděl. Miluji rybí pokrmy v jakékoliv úpravě, ale to co je na rybím trhu k vidění a k mání předčilo všechna moje očekávání. Všude vzorně čisto, obrovská šíře nabídky i hotových a lákavých pokrmů, zkrátka FANTASIE. Zkusil jsem japonské suchi, z povinnosti a velice rád čerstvé prawns a bylo mně hej. Všechno jsem si vyfotil, abych si i doma mohl připomenout atmosféru rybího trhu. – Na zpáteční cestě jsem vystoupil u Technického muzea a dobré 3 hodiny se zájmem prohlížel exponáty. Bylo se opravdu na co dívat, protože je tam k vidění vše od výroby preservativů až po kosmickou techniku. Prvně jsem mohl zblízka nahlédnout do maket kosmických lodí, jak ruských tak amerických, prošel jsem se stanicí Skylab, kde jsem mohl vidět, jak vypadá mj. kosmický záchod a jak „prostorná“ je ložnice, jak je velký řídicí prostor raketoplánu atd., atd. Velice mě zaujala péče a způsob prezentace, která je velmi srozumitelná a nápaditá. Zejména mládež má rozsáhlé možnosti komunikace prakticky u každého exponátu prostřednictvím počítačové sítě, poskytující exaktní a srozumitelné informace, jejíž ovládání je pro ně běžnou hračkou. Když jsem vzpomínal, že i naše mládež by si s tím nepochybně poradila a jediným problémem je a ještě dlouho bude jen trvalý nedostatek finančních prostředků na podobná veřejná zařízení, bylo mně to trochu líto. Bylo to pro mě velice zajímavé a inspirativní. – Zpět jsem se vracel přes Darling Harbour, kde jsem ochutnal kebab mix roll a vyzkoušel jsem okruh nadzemní dráhy monorail. Chvilí jsem se potuloval v City Centre a ze stanice St. James odfrčel zpět do Bexley North. Po večeři jsem zavolal domů, a protože to nikdo nezvedal, zkusil jsem to později znovu. U nás bylo 11:00 hodin dopoledne a tak jsem se nejprve od Jakuba a potom od Járy (než jí přemohly slzy) dozvěděl novinky z domova. Po večeři jsem chvíli sledoval TV, napsal aerogram domů, a lístek tchánovým.

14. den - neděle 3. 11.

Nádherné ráno s blankytně modrou oblohou, na teploměru 34°C, ve stínu 21°C. Aerogram a čumkartu jsem hodil na poštu a očekával příjezd Gascoignes. Byl jsem pozván na australský nedělní picnic, a protože jsem pořádně netušil, co tento institut znamená, nesnažil jsem se ani příliš šimrat vlastní fantazii a ve zbývajícím čase jsem jen intenzivně a plnými doušky starého středoevropana vychutnával nádheru proslulého australského rána. Musím konstatovat, že kdo nezažil – nemůže pochopit. Funguje to totiž tak, že nejprve je tma, potom chvíli šero a najednou je slunce vysoko nad hlavou a vydrží tam prakticky celý den, protože večer zapadne stejně rychle, jak ráno vyšlo. Vzduch je příjemně voňavý, je cítit blízkost oceánu a dýchání je doslova lahodné. Stále myslím na Járu a na její průduškové potíže, které právě v této u nás doma podzimní době dostávají patřičně zabrat. Všechno kolem kvete a tak mohu v klidu porovnávat rozdíly mezi australským a evropským jarem. Ranní rozjímání je ukončeno příjezdem Y&R. Společně s Daničkou se naloďujeme do jejich prostorného HYUNDAI-TARAGO a vyrážíme na jih od Sydney. Je celkem plynulý nedělní provoz a jen probíhající cyklistický závod na chvíli zastaví dopravu, která se po chvíli opět plynule rozběhne a nikdo kupodivu nenadává. Jeli jsme silnicí ve svazích podél pobřeží a zvolená trasa umožňovala překrásné výhledy daleko do dálky. Pobřeží je členité, porostlé bujnou vegetací, kde jako tady všude převažují eukalypty a jen v okrajích zátok jsou podél břehové čáry patrné pláže s jemným světlým pískem

a průzračnou vodou. Sjeli jsme dolů do jednoho takového zákoutí a ocitli jsme se na místě zvaném STANWELL PARK. Pláž je tady vymezena dvěma terénními výběžky do moře (výškový rozdíl mezi pláží a vrcholy pobřežních svahů může být přibližně 100 – 150 m) a pokud si to dobře vybavuji je dlouhá přibližně 400 až 500 m. Kolmo na ni navazuje nepřilíh široké údolí, které se po 300 m zvedá do poměrně příkrého pobřežního svahu. Tady dole je na ploše velikosti fotbalového hřiště vybudována tzv. PICNIC AREA, což je zařízení, která jsou v Austrálii prakticky všude. Pod nohama vnímám hustý a dobře zastrížený trávnik a jsou tady stabilně zabudované dřevěné stoly a lavice, kompletní sociální zařízení s tekoucí vodou a hlavně dostatečný počet grilovacích míst, kde je možná příprava BARBECUE podle vlastního gusta a chuti. Jsou to takové dobře vypadající cihlové plotny, vybavené v horní části jakousi čtvercovou pánví (zabudovanou čtvercovou prohlubní) rozměrů cca 50x50 cm z nerezového plechu, kde se po vhození nějaké mince zapne elektrický tepelný zdroj s časovým spínačem a určitou dobu peče. Každý si svoje pokrmy přiveze předem připravené z domova, tady je patřičně tepelně doupraví a v báječném prostředí potom s chutí zkonsumuje.

Hlavním kuchařem byl Robert a hlavním chodem oběda byly jehněčí kotlety. Kotlety byly skvělé, a protože jsem jejich existenci dosud vnímal jen z anglosaské literatury, měl jsem teď báječnou možnost vyzkoušet jejich chuť vlastní hubou. Ale ještě před touto navýsost příjemnou testovací činností jsem pozorně přihlížel přípravě jako takové. U té zmíněné PICNIC pánve se Robert bez problému dělil o místo s nějakým dalším výletníkem, který připravoval vepřové kotlety a já jsem kroužil kolem nich s foťákem, abych zachytil atmosféru tohoto báječného zařízení v nedělním dopoledni. Nemusím zdůrazňovat, jak to náramně kolem vonělo a že moje fantazie a čich fungovaly naprosto stejně jako u pokusných psů I. P. Pavlova, podle nichž definoval podmíněný reflex. Kdybych si nedával pozor, sbíhající se sliny by nepochybně prozradily stav mého příjemného rozpoložení.

Mezi tím Y&D připravily stůl, kde byl prostřený ubrus a na něm papírové talíře, příbory, ubrousky, v míse salát, jako příloha chleba, a k tomu, v chladicí tašce dobré pivo a vychlazené víno. Napadlo mě, že pravděpodobně tak nějak by mohlo vypadat, když se řekne „ráj na zemi“. Po jídle jsme se prošli po pláži, ale voda byla dost studená a navíc foukal ostrý severovýchodní vítr, který rozhýbal v přízemní vrstvě zrníčka písku, která kolem kotníků bubnovala do našich nohou a navíc bylo nutno si pozorně přidržovat i klobouk. Proto jsme se raději vrátili do bezpečného zátoky, uložili použitou výbavu a připravili se na odjezd. Bylo tam skutečně dost lidí, kteří si stejně jako my dopřávali nedělní picnic, ale před odjezdem každý po sobě uklidil a NIKDE nebylo vidět žádné odpadky, nebo ve větru poletující odhozené papíry. Samostatným pojmem jsou čisté záchody s tekoucí vodou a mýdlem, vybavené vždy a všude dostatečnou zásobou toaletního papíru, který NIKDO nekra-
de, i když je každému zcela volně přístupný!!!

Zpět jsme se vraceli přes ROYAL NATIONAL PARK, kde jsme se zastavili a kde byla v trávě na dece podávána káva se zákuskem. Mohl jsem si zblízka prohlédnout australský BUSH a v podvečer jsme ujížděli zpět do Sydney. V Arncliffe byla zastávka u Gascoignes a potom už jen konečná v Bexley North.

K večeri se podával velice dobře upravený novozélandský pstruh, kterého Strejda koupil předchozí den na rybím trhu, a když potom odešly Yvonna s Mimi, znovu jsem si průběh uplynulého dne v duchu přehrával. Chvilí jsme ještě povídali o uplynulé neděli a všem možném. Celá neděle byla od rána až do pozdního večera mimořádně vydařeným dnem, na jaký se obvykle nezapomíná. Ale potom jsem už moc rád zahučel do postele a v zápětí spokojeně usnul. (pokračování)

Czech Republic: Second Most Negative Country

Ryan Scott www.expats.cz 10.09.2013

Why was the Czech Republic recently named one of the most pessimistic countries in the world?

One of the troublesome things about living in the Czech Republic is not the alleged poor service, xenophobia, slowness of the bureaucracy or any other complaint we

expats have. It is the tendency for Czechs to be negative, often exceedingly negative, toward their fellow countrymen and women. People have a right to their opinions and a certain self-deprecation is welcome over rampant national pride. In fact it can be refreshing. But over the years I can't help but think the negativity might be a little too extreme and that it has implications for a country I currently call home.

Modesty vs. negativity

Coming from Australia, a country where boisterous nationalism is practically a default setting, I'm aware that any opinion about one's country which doesn't include people wearing flags as capes or reminding anyone who will listen how much better everything at home is will possibly appear slightly derogatory. Furthermore, there is a saying here, "small but ours", which tends to play up the modesty. (Of course not all people live up to these ideas.)

But the negativity I have encountered was not misconstrued modesty; it was unequivocally hostile. A number of Czechs I've met have voiced a clear dislike for Czech people and/or the Czech country either directly to me or around me. The comments have come from a range of people who aren't always connected.

A family friend upon meeting me at a gathering asked, "Why do you want to live in this s#t republic?" An older man from the same social circle complained about having to drink with the Czechs, when he himself was Czech. I've had a woman repeatedly tell me she doesn't like it here, though she's lived here for the better part of her life and a younger man tell me he wished he wasn't Czech. And I overheard one Czech colleague say to another Czech colleague "Czechs are stupid," in Czech of course.

Some of the comments can be less severe. But it's remarkable how often it comes up. I've been told numerous times how Czechs "know how to get around laws". When going to a bank for the first time, the clerk warned me that Czechs steal. I'm not sure how that was meant to make me feel more reassured about leaving my money with them.

Academically speaking

I thought that maybe it was just me and my skewed view. (I'm willing to concede that in part some of it may still be that.) But Ladislav Holý's book, *The Little Czech and the Great Czech Nation*, contains research which corresponds to what I'm talking about. Holý pointed to two polls, one conducted in 1990 and a second carried out two years later, which asked Czechs to describe themselves. In the earliest poll, the most common traits were all negative: envious, conformist, egotistical, and cunning. Two years later, the results changed little. Cunning replaced egotistical as the third most common response and all the traits were remarked upon more often. Only one positive trait "hard-working" entered the top four responses in the later poll.

As much as the data seems to directly confirm the prevalence of negativity, the findings are over two decades old. What do more recent surveys show? While none address this question specifically, a number of other surveys reveal that negativity of one sort continues. However, the picture is complex.

Sixty four percent of respondents to a Stem survey in 2008 said they didn't trust their fellow citizens. A poll from last year showed that more than half of Czechs wanted to live abroad. Among the young the figure is as high 70%. The old Czech saying „Všude dobře, doma nejlíp“ – “Everywhere good, at home the best” – might not apply anymore.

Jan Červenka from the Sociological Institute of the Academy of Sciences (Sociologický Ústav Akademie Věd) was less concerned about the later point.

“This yearning [to live abroad] is, for young people who don't have their own family, typical enough,” he said.

However, he didn't dismiss the negativity toward the social and economic situation so readily. Though results show a drop from the pessimistic highs (or should that be lows) at the turn of the millennium when 72% of people thought the economic situation was bad or very bad, a significant chunk of society – 45% – remain pessimistic about the situation. A slightly smaller number (36%), admittedly from a different survey, are dissatisfied with the direction the country is heading. Even more, 41% said the country was heading nowhere.

This mood ranks the Czech Republic as the second most pessimistic nation on Earth in 2012. Greece, with its collapsed economy, is first. Even post-earthquake Haiti rated as less pessimistic. It can be argued that the economic crisis, which has left a record number of people unemployed, and the political situation are fuelling the feeling.

Yet, some data shows a silver lining around the grey clouds. The Center for Public Opinion Research at the Sociological Institute revealed that Czechs display pride in history, arts, music, literature, and above all sport. To that I would add – at least based on personal experience – Czech films, industry, and, of course, beer.

Why care?

I was motivated to look into this because the negativity alarmed me but I also wanted to put that alarm into some context. I hope Mr. Červenka is right when he says that the feeling isn't permanent. Even if it isn't, it's hard not to see the negativity as being a barrier to integration. It's hard to settle here when a large chunk of the people you meet ask you constantly why you want to live here and don't seem satisfied with the positive reasons you give.

It also has to impact on the economy and social development. Will people bother to be innovative and take risks – which improves lives for locals as much as expats – if they have ill-feelings toward others?

“As for the question of whether negative attitudes can affect the economy, I think it has influence because of our attitudes and expectations affect our behaviour,” Mr. Červenka said.

I'm not suggesting flag waving jingoism is the answer, but a shift toward the center has to be better than the current mood. Maybe a little more pride is the missing ingredient.

28. ŘÍJEN - VZNIK ČESKOSLOVENSKA

Přijďte jej s námi oslavit

v neděli 27. října ve 14 hodin

do Národního domu Sokola Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

Slavnostní projev připravil a pronese bratr Ivo Pšeničný

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Čas utíká, čas letí a pádí, ani křídla k tomu nepotřebuje. Letos v říjnu tomu už bude celých 95 – **pětadevadesát – let** od chvíle, kdy naše **české země se opět osamostatnily**, a to poprvé od roku 1526! Toho osudného roku, po prohrané bitvě proti Turkům u maďarského Moháče, padl mladý český jagellonský král Ludvík, a naši ustrašení předkové z obavy před předpokládaným nebezpečím útoku osmanských nájezdníků, si dosadili na uprázdněný trůn Českého království Habsburky. Pak se jim to přestalo zamlouvat, těm našim českým stavovským mudrcům, a v opozici proti onomu katolickému rodu si nedokázali vymyslet nic moudřejšího a vhodnějšího než dosadit si na Hradčany naprostého cizince ze vzdálené Falce, bez znalosti jazyka a poměrů v Čechách, a k tomu ještě zarytého protestanta. Fridricha. Té nediplomatické volbě předcházela ona osudná defenestrace, a jako následek nemoudré provokace pak následovala i katastrofa bělohorská a potupná poprava šlechticů na Staroměstském náměstí... Leč Čechům se přece jen po několika dalších letech podařilo vymanit se z habsburského područí – a područím se panování Habsburků

opravdu nakonec stalo – a osmadvacátého října 1918 se jim, po skončení první světové války, podařilo otřepat se a vyhlásit opět samostatnost. Češi tehdy do své nové demokratické republiky přijali i z maďarského hrobu zvolňoulinka povstávající a ještě sotva dýchající Slováky, a dokonce i podkarpatské Rusíny – a sklidili za to vlastně jen a jen nevděk a urážky... O zásluhách T. G. Masaryka, jeho exilových i domácích spolupracovníků a československých legionářů o znovunastolení samostatnosti bylo napsáno a pověděno již velmi mnoho, leč českým bolševikům se podařilo několika generacím Čechů vymýtit z paměti vzpomínky na skutečné události vyústivší v ustavení demokratického Československa. Mladí Slováci dodnes o svém osvobození z tisíciletého maďarského útlaku nevědí prakticky nic... Dodejme snad ještě, že to byli mezi prvními Sokolové, kteří nesli prapor naděje na osvobození již dávno, než k osvobození opravdu za svízelných podmínek skutečně došlo... A jako mladí žáčkové jsme zpívali – Muzika ať nám pěkně hrá, ať žije Slovensko, Čechy a Morava, muzika ať nám pěkně hrá, ať žije Masaryk a Praha!

Pokud iste dosud opravdu nezkusili **letět z Austrálie do Prahy s Koreiskými aeroliniemi**. vřele vám doporučuji dopřát si tu slast a ten let okusit. Je to iediná linka z Austrálie přímo do Prahy. pokud ie mi známo. Přisahám. že opravdu neisem agentem koreiských leteckých služeb. a ani si dnes nepamatuii. kdo. kd v a kde mi tu linku donoručil. Je to ale cesta skutečně velkolepá. Samozřejmě. těch dvaadvacet či kolik hodin ve vzduchu si odpustit nijak nelze. Cesta z hlubokého iihu pod rovníkem do Střední Evropy se zatím nedá krátit planetárními lety – leč nezoufeite. cestou přes Koreu prožijete to i ono zpestření. Přeletíte po startu ze Svdnev Novou Guineu. minete ostrov filipínské. prosunete se kolem cínu jižního Japonska a přistanete na obrovitém letišti v Seoulu. hlavním městě dnes mohutné průmyslové velmoci Dálného Východu. Pak se dáte přes severní Čínu. Manzusko a poušť Gobi k jižnímu okraji Baikalského jezera nad Irkutskem. přeletíte kusanec severní Asie k Uralu mezi Jekatěrinburkem a Čeliabinskem. a než pak ien dořeknete švec. nacházíte se v Evropě. V geografickv nepatrné Evropě. Moskvu minete zcela bezpečně. vvhnete se i Varšavě a už se vznášíte nad Krkonošemi. Letadlo už začíná zvolňovat. a pak švec ani nevrknete a iste v Ruzvni kolem té páté odpoledne. Jakobv bvla matka Evropa pouhým vzběžkem. nolostrůvkem Asie... Tolik co do letu iako takového. Zlatým hřebem tohoto vřletu pres dálavv a taie Asie ie ovsem nocleh v Seoulu. Doletíte tam ze Svdnev totiž několik hodin předtím. než koreiské letadlo opustilo Seoul letem do Prahy. Nu nic. Napadne vás ale. že to tak i ti Koreici zamvsleli nastražit. abv vás naladili na svodv své země. Uime se vás – na účet letecké společnosti – prvotřídní hotel s grandiosním ubvtováním. lukulskou večerí a ieště lukulštější snídaní. Nemůžete si prostě nepřipadat iako princátko na cestách. Let do Prahy prostě pohodlně přerušíte. odpočinete si na účet štědré letecké společnosti. Zpětný let z Prahy do Svdnev ie bez přestávkv v Seoulu – ale to už letíte domů a chcete tam doletět co neidřív. Zcela mimochodem. letiště v Seoulu ie hotovv gigant: iak letiště v Ruzvni tak v Svdnev vám pak připadaii iako droboučká letištěátka. Koreiské letuškv. a vřbec veškerý koreiský personál září vlídností a úslužností málokde iinde vídané. Koreici se prostě dokázali – za valné pomoci Američanů – vvšvihnout z úrovně zemědělského stáatečku počátkem padesátých let na mohutnou průmyslovou velmoc dneška. Marná sláva. dovedou zřejmě dát flek leckomu ve světě – a všimněte si. že se nezmiňuii ani o Čechách. ani o Australanech. Člověku napadá. co se asi stane. až iednou se otevřou bránv severní Koreie chované pod pokličkou celou řadou diktátorů... Leč to sem ani nepatří. Jak ale říkám. zapomeňte na letv pres Střední Východ. tam se dnes moc střílí, jen to fičí, a dopřejte si cestu s vlídnými Korejci. Nebudete litovat.

Sotva vytáhnete paty z ruzyňského letiště a ještě se zalehlýma ušima posloucháte v autobuse, v taxíku nebo v autě přátel cestou do Dejvic, jak je to v té České republice všechno, ale všechno všecičko na draka. Rozhlížíte se sem a tam Evropskou dolů na Vítězné náměstí, a váháte souhlasit. Však je všude zeleno zeleňoučko, tu i tam vám padne do oka nová stavba, nikde nevidíte stopy devastace. Pak si ale řeknete – vždyť jsem přece v Čechách, tam se nadávat prostě musí a musí, na to, na ono, na všechno. Jak jinak nežli hartusit na poměry, na korupci, na vládu. Dověděl jsem se ale za několik dní pobytu mezi těmi reptaly jistou zajímavost, v Austrálii ne-

uvěřitelnou, která mě skoro položila na lopatky, jakoby trochu šeptem a s diskretním pomrknutím oka – to se stále nosí – bylo mně prostě prozrazeno, že **nadávat nebo alespoň hartusit se musí**. V zájmu sebezáchovy. Kdo prý nenadává, o tom by se mohlo rozkřiknout, že je s ním cosi v nepořádku, že se mu nedej bože vede třeba i dobře, a to že by pak mohlo ohrozit jeho bezpečnost, nebo vůbec jeho existenci, nebo alespoň dobrou pověst. Takže pozor, kdo nenadává je „po prostu“ podezřelcem, jedincem hodným jednání s opatrností. Nuže – nadávej kdo chceš dbát dobrých českých mravů. Ano, tak a nejinak. Prý. Prý je to tak absolutně na beton.

Protože podle staletými se osvědčeného pravidla, že nadávat se musí i kdyby na sůl nebylo, **nadává se přirozeně i na nově zvoleného prezidenta Miloše Zemana**. Nadává se na něho, přestože byl zvolen přímou volbou voličů. Kromě Masaryka nebylo dosud prezidenta, na něhož by se s gustem nebylo v Čechách nadávalo. Některým prezidentům se dokonce spílalo, a nepochybuji, že se bude spílat, nebo už spílá, i Zemanovi. Ne že bych ho měl v nějaké obzvláštní oblibě, není ten Zeman moje karta, ale jisté klady mu člověk snad přiznat i musí. Uznává autoritu Evropské unie, není o něm dosud známo, že by se byl nějak neúměrně obohacoval, a i když je to strejc dočista nemasarykovský, je to Čech jako poleno, ba jako dvě polena. Snažím se nějak vysondovat, jak hluboce na něj působí náš někdejší australský velvyslanec Kmoníček, leč zatím vládne po celé pěšině dost zřejmé ticho. Snad jen stojí za zmínku to, že když Zeman prohlásil, že by český vojenský kontingent mohl na syrských hranicích Golan Heights nahradit Švýcary, Kmoníček ho rychle doplnil úvahou, že k tomu může dojít až v parlamentě po volbách – a ty jsou vypsané na říjen... Nu, naši milí krajané mají teď na celou řádku let prezidenta, kterého si sami dovedli vybrat. Kdo chce kam...

Naskytl se mi **vzácná příležitost pohovořit v Plzni s básnířkou Hanou Gerzaničovou**, kterou Sydney kdysi znala jako Hanu Honsovou. Hovořili jsme v její nádherné vile před obědem, potom v restauraci při obědě, a po obědě při kávě a obligátním dortu. Toho dne právě dostala Hana Gerzaničová písemnou zprávu od plzeňského hejtmana o tom, že bude pojata jako významná plzeňská osobnost mezi prominenty do „dvorce slávy“, s pozváním k slavnostnímu přijímacímu aktu na plzeňské radnici – a oslavenkyně samozřejmě hýřila potěšením z uznání své básniřské i jiné veřejné činnosti... Hana Gerzaničová je nabitá energií, tvůrčí i energií čistě životní, a její výřečnost není k zastavení. V Plzni žije obvykle s jednou z dcer, malířkou, v prostorné vile zděděné po matce, a bývá často zvána na různé pohovory a oslavné akty, a dokáže pronášet svoje proslovy česky, anglicky i německy. Projevovala velmi živý zájem o současné dění v Sydney a vůbec v Austrálii, a během naší několikahodinové rozmluvy jsem se utvrdil v přesvědčení, že tento její zájem neutuchá. Není ničeho, oč by se Hana Gerzaničová nezajímala a budí dodnes dojem věčného mládí a bezhraničné tvořivosti. Šťastná to žena. Opravdu, šťastná to žena.

Hrad **Český Šternberk** se hrdě vpvíná nad řekou Sázavou a není ien tak k nalezení. Siedete z brněnské dálnice. zatočíte sem a zatočíte i tam a hrad ie naiednou před vámi. Spíše nad vámi. Je to opravdu kousek minulosti. ien co ie pravda. Nepokusil jsem se ztéci iei. ale dovedu si představit. že to muselo dát útočníkům velikánskou práci. Kolkolem se prostíraí hluboké lesv. ale dominantou toho kraie. kromě hradu samotného. ie ovšem řeka Sázava. Cestuiíci sleduiíci po dálnici směr na Brno nemaií toho neimenšího tušení. co miieii. hrad Šternberk je zamaskován zcela důkladně. A tyčí se, tyčí, jak se jen hrady dovedou tyčit...

Nad Berouňkou pod Tetínem, růže roste červená... Jen ať se červená, ta růže... Úplně **náhodou jsem se stal svědkem**, téměř účastníkem, byť zcela trpným, **zeměpisného klání dvou českých lidomudrců**. Šlo jen o to, od kterého bodu se řeka Mže proměňuje v řeku Berouňku. Protivníci se shodovali v tom, že od Berouna až do jejího vyústění do Vltavy je to jasně Berouňka. Horší to už ale bylo s jejím tokem horním. Jeden tvrdil, že Berouňka je Berouňkou od samého konce Plzně, zatímco jeho oponent prohlašoval, a to tvrdošijně, že Mže se proměňuje v Berouňku až někde před

Křivoklátem... Dopadlo to nerozhodně – ale už tu byl další oříšek – jak dospět co nejkratší cestou z Prahy do Vysokých Tater. Zvítězilo mínění soupeře s výhodou slovenské manželky – a jelo se pak z Prahy přes Želiv na Olomouc a přes Olomouc na Rožnov. Nebylo samozřejmě vyhnutí, nemohli jsme v radostném očekávání nenavštívit hospodu Na Kocandě, kde se k nám směle a s chutí připojil důstojný pán Šimek. Jím pak bohatě obdarování několika výrobky jeho opatského pivovaru dali jsme se – přesytní leč spokojení – na Olomouc a Rožnov. Po půlhodinovém osvěžení pod Radhoštěm jsme pak pokračovali přes Horní Bečvu a přes Bumbálku na Slovensko – hraniční přechod je dnes jen sotva viditelný. A už tu byly mohutné přeje Váhu, už jsme projížděli pod Strečnem, mihli jsme se kolem Žiliny a už se i objevily vrcholky Vysokých Tater. Pak už jen kolem Štrbského plesa po Cestě Slobody, kolem Vyšných Hágů a přes Tatranskou Polianku k Tatranským Zrubom... Dišputace o Mži-Berounce se jakoby utopila v mocném toku Váhu, a zbytek odnesla frišná voda tatranských bystrin...

Zemský ráj to na pohled. Ano, ta krajina, ten kraj, to je opravdu zemský ráj. A to je ta krásná země, země česká, domov můj. Co naplat, je to můj domov, můj první domov, náš první domov, Austrálie je domovem druhým... I v září je tu všude pěkně zeleňounko, a dýše to domovem... Když se pak člověk přehoupne přes tu Bumbálku na Slovensko, je a není tam tak úplně doma. Je to země překrásná, to nic, ale jako zemský ráj to našinec přece jen nevnímá. Je to přece jen jakoby nějak syrovější, je a není to ten pravý domov můj. To už na člověka dolehne, když se pohybuje kolem Váhu pod Strečnem. Nechme ale na hlavě, ty Tatry jsou skutečně úchvatné, ty Vysoké i ty Nízké. Jak tu tak sedím a vzhlížím na Gerlach, na Solisko, na Slavkovský štít, a na jihu vidím rýsovat se vrcholky Nízkých Tater, jsem skoro v tom sedmém nebi. V šestém určitě. Pohledy jsou to jedinečné... A bratři Slováci a sestry Slovenky? Ve zdejším hotelu „Tatranské zruby“ je hotelová obsluha výborná, číšnice úslužné, přátelské a dal bych jim všem jen samé jedničky. Jídlo je výborné, ale marně se snažím zastavit jeho příval... Říkám si sem tam, vlastně s politováním konstatuju, že mladí Slováci nevědí naprosto nic o minulosti od roku 1918, že si vůbec nijak neuvědomují, jak je Češi prakticky vytáhli z hrobu, do něhož je Maďari jižjiž pohřbívali, a že se Čechům potom v roce 1939 hlinkovští gardisté odvděčili dýkou do zad, bohapustou zradou, za niž se Slovensko Čechům dosud nijak řádně neomluvilo... Nechme ale minulosti. Přítomnost v Tatrách je překrásná, a to i přes obrovitou spoušť způsobenou vichřicí před několika léty. Neuvěřitelné polomy a vývraty dodnes viditelné všude kolem mezi Tatranskou Lomnicí a Štrbským plesem jsou toho smutnými svědky. Avšak všude již začínají vzrůstat nové jehličnaté i listnaté stromy a Tatry se počínají znovu oblékat do někdejšího zeleného hávu vzrostlých smrků. Kéž by se to brzy všechno uzdravilo do minulé nádhery... Hore zdar!

Toho rána vězel vrcholek Gerlach, Slavkovského štítu i Soliska v hustých mracích. Ono se to v Tatrách dovede zakabonit v cukru letu. Nu, řekli jsme si, nevádí, nevzdáme to a **pustili jsme se odvážně a s notnou vervou s brněnskými přáteli autem** přes Tatranskou Lomnicí, odbočili jsme z cesty na Kežmarok a Podolíne, a zamířili přes Belianské Tatry na Ždiar. Na Ždiar a přes nádhernou Javorinu k polské hranici směrem na Zakopané. Evropská unie nás vyznamenala zcela neoznačeným a volným průjezdem do země polských Spoluevropanů – jakoby nic, jakoby vůbec brabec nic a nic. Krajina stejně krásná, jen ta silnička doznala jakousi újmu – jako silnička méně udržovaná a s několika extra výmoly. No nic, výmolek sem výmolek tam, a jelo se serpentinami dolů do Zakopaného. Byl jsem tam tak před nějakými dvaceti léty, a tehdy se mi zdálo Zakopané věru zakopané. Dnes už Zakopané nijak zakopané není. Rozrostlo se to místo do šířky i délky, jaksi bez plánu, jako Bumbříček, nahoru, dolů, sem tam i onam, ale je to místo zřejmě hojně navštěvované a živé. Všude se staví, nějak tak bez ladu a skladu – a roste to, roste a bublá to veselím... Z polské strany je pohled na Tatry naprosto dramatický. Jen na malou chvíli se nám jakoby na naši počest protrhly mraky a zírali jsme na strmá skaliska severními větry často bičovaná. Přijeli jsme, viděli jsme, nezvítězili jsme nad ničím a vrátili se do slovenského klidu a pohody... Je-li už řeč o jízdě autem a prohlídkách okolí, nemohu tu opominout zastávku v Lidicích, cestou z Prahy na Kladno k rodině jedné z neteří. Je to pohled strašný, je to upomínka na zvířecost našich německých sousedů, dnes de

fakto vládců Evropské unie. Nu, nebylo to jejich chování v dějinách lidstva naprosto žádným jiným národem dosud předstižené. Pobíjet bezbranné muže od čtrnácti let, posílat lidské bytosti do vyhlazovacích táborů a k vytetování čísel na rukou... Brr. Ale Čechům dnes ukazují jak vyrábět Škodovky, kolik cukrovky smějí pěstovat... Z Lidic je jen kousek cesty na Lánský hřbitůvek. Tam v klidu odpočívá v prostém hrobě rodina Masarykova, rodina syna prostého slovenského nevolníka a moravské matky vyšvihnuvšího se na profesorský, a později i prezidentský stolec po vybojování opětne samostatnosti národa, jenž ho dovedl dnes pozapomenout. Tak svět odplácí? Asi ano. Tak svět dovede odplácet...

Sokolské kino **Ponrepo** v režii neocenitelného bratra Petra nám v srpnu předvedlo pozoruhodný český film „**Den pro mou lásku**“. Našeho pozoru hodný je tento film především proto, že v něm hrála rozkošná Eva Sitteová, někdejší česká herečka a později i naše krajanka v Sydney. Pozoruhodný je onen film i tím, že přestože byl vyroben na Barrandově za panování komunistů v letech šedesátých, postrádá jakoukoli marxistickou tendenci, není v něm ani špetička bolševické propagace, a zabývá se především, vlastně jenom, problémem rodičů po tragické ztrátě dítěte. Film je vlastně i důkazem toho, že marxistické poučky nikdy nedosáhly skutečné hloubky, výše ani šíře lidských osudů, lidského života, a že prostá lidská tragédie jimi zůstávala neřešitelná.

Lovec perel Bojar

Five flawed ideas inflicting untold damage on Australia

Lucy Sullivan *News Weekly*, August 31, 2013

The five ideas examined here were not new in themselves, but were given a novel breadth in post-World War II Australia (and elsewhere in the Western world), when the distinction between personal and domestic application, as contrasted with public and social, was obliterated.

This resulted in inappropriate and harmful innovations in conceptions of the tasks of government. The adoption of these ideas into public policy began in the 1970s and was maintained into the 1990s while Labor held office, and 11 years of Liberal-National Party government did little to relax their hegemonic grip.

In the Left's "long march" through both the public mind and society's institutions, "Liberty, Equality, Fraternity", the natural conditions of the private and domestic sphere, were, as in the French Revolution, transferred as ideals to the public sphere.

In France, they produced a welter of chaos and violence, "the Terror", which we have long known is the aftermath of all radical revolutions, whether aspiring to "the universal brotherhood of man" or frankly dictatorial. In Australia, thanks to our entrenched democracy, they merely diminished the effectiveness of government on a wide front, and encouraged individual rapaciousness.

The old, received model of government's role in social affairs – the outcome of trial and error and preserving what works – is that of evolution. However, that model, once precipitately overthrown, is, as Edmund Burke warned at the time of the French Revolution, not easily reinstated. In Australia of recent times, attempts at recovery continue to be undermined by the ideological cohesiveness of left-wing social and political theory.

Five key left-wing ideas pretend that the liberty, equality and fraternity that are natural to the private sphere are suitable for ordering society in the public sphere as well. Once put into practice, they have marred Australia.

1) Bureaucracy is the enemy of a free society.

In reality, bureaucracy's function is the protection of equality before the law. This formalisation is not needed in the face-to-face conditions of private life, where undue self-interest and exploitation are largely kept under control by family sentiment and influence; but administrative and regulatory systems are needed in the public sphere to ensure as close as possible an approach to fairness in the implementation of government.

The vituperation of bureaucracy in the 1970s weakened its ability to do its job. People then felt justified in challenging the rules and disrupting their implementation to obtain personal advantage, and public servants were obliged to lend a tender ear. Thus its efficiency was reduced and Australia became a poorly governed and less fair society.

2) “Compassion” should be unconditional in bureaucratic and legal dispensations.

The Christian ethic of love and forgiveness was in the 1960s embodied in the psychiatric profession’s declaration of the infant’s need for unconditional love, and then applied to troubled adults as well. It was further developed as the principle of “non-judgmentalism”. From there on it became a fault to openly condemn or criticise anyone’s behaviour as wrong, in error or in need of correction or punishment.

This cleared the way for compassion’s entry into public sphere ethics. When extrapolated from the private to the public sphere, it amounted to an infantilising of society. To expect adults to bear the costs of their personal follies or criminal offences was now said to be lacking in compassion.

The importation of compassion and non-judgmentalism into the public sphere undermined our civil and criminal justice systems, our welfare system and our immigration laws. It made a rational bureaucratic system, which acknowledges rights and responsibilities in equal measure, impossible. Compassion was invoked to protect thieves, vandals, thugs and murderers from justice (i.e., from commensurate punishment), and the profligate from sanctions on their access to state assistance.

In schools, it filleted the only real alternatives to physical punishment for controlling and shaping behaviour: disapproval, reprimand and humiliation.

3) Equality means uniformity of social position.

Equality of citizenship and equality before the law are proper to our shared humanity, but, when transferred from a political to an occupational context, the notion of equality encounters the intransigence of individual differences in personality and abilities. Adopting this criterion requires the denial of variation in individual talents, capacities and preferences, and a refusal to acknowledge their obvious dovetailing with the functioning character of the society within which they subsist.

The pursuit of this ideal required that all children should receive the same level of education; that is, that there should be 100 per cent retention through to the end of secondary education and, ideally, of tertiary. The fact that fewer children from less formally educated/lower socio-economic families (but still significant numbers) completed secondary education was, and still is, cited as evidence of class inequality rather than simply a reflection of differences in abilities and interests.

A hundred years of free and compulsory primary education and free secondary education with family subsidies was bound to have had an assortative impact on life-course patterns, with this a predictable outcome: generous welfare payments to lower-income families whose children remained at school beyond the compulsory level were introduced, and the goal of close to 100 per cent retention was rapidly achieved in a context of high youth unemployment. The result, predictably, was not to bring all children to an equal educational level, but the creation of lower-level courses suited to the abilities of less academic pupils.

To maintain the illusion that this policy had been successful, technical colleges were re-named universities. Now everyone who stayed the tertiary course could be awarded a degree and, over time, as the two levels existed shoulder to shoulder without distinguishing entry standards, the result was lower tertiary educational levels too.

In the employment field, considerable effort was put into what was called equal employment opportunity (EEO), which under the influence of the same dogma sought to achieve equal proportions from all social categories in all categories of employment. It distorted selection procedures in the public services, and destroyed ties of loyalty between employer and employee as prior service now officially counted for nothing.

Thus goals were set for equality of individuals in the public sphere that can only sensibly exist for political rights – the equality before the law and under the bureaucracy that ensures freedom of individual enterprise – and an onus was placed

on government to ensure social elevation of the individual independently of his or her abilities and effort.

Given that we need both doctors and cooks, both nursery teachers and heavy machinery operators, and the individual who is competent in and enjoys the one is unlikely to be equally competent at and enjoying of the other, this is clearly flying in the face of reality.

The concept of social equality that lies behind these approaches can only reasonably be equality of income and equality of esteem for all occupations. The former could, if the will were there, be achieved by legislation, but has never been seriously attempted. The latter is more widespread in society for any job well done than is given credit by the political Left, whose discourse makes it clear they themselves do not hold with it.

The abortive outcome of these ideas in practice clearly demonstrates the absurdities that arise, and the spanner thrown into the machinery of society, when the distinctive properties of public and private sphere ethics are ignored in public policy.

4) Social injustice is responsible for all personal failures, faults and follies.

“Social injustice” became a mantra in the engine of left-wing social policy-making in the 1980s and into the 1990s. As it became clear that occupational equality was not being achieved by these educational and EEO initiatives, “social injustice”, a term without any real denotative meaning, was coined.

The invention in the early 1960s of a statistical, rather than a cost-of-living, “poverty line”, calculated as a percentage of average weekly incomes, became its economic underpinning. Welfare incomes were progressively raised to whatever was the current calculation, tempting more and more of the employed, whose incomes were now identical with welfare incomes, into dependency.

Despite much raised welfare incomes in real terms, the percentage of Australians deemed “living in poverty” rose persistently throughout the 1980s. The reason was, of course, that with so many on welfare, whenever welfare incomes were increased, the poverty line also rose, putting pensions below it once again.

Thankfully, sometime in the 1990s, this measure was quietly discarded, and we no longer hear of the 20 per cent of the population “living in poverty” on incomes equal to average weekly earnings (AWE). “Relative poverty”, in a tautology more cultural than economic, became the social injustice that demanded compassion for and non-punishment of underclass criminal offenders.

The social justice project proved in fact to be a recipe for the production of an underclass. The injustice of taxing working families at a level that forced mothers into the paid workforce, in order to fund equal incomes for the often voluntarily unemployed, went unremarked as a social justice issue.

5) Rights, not laws, are the criterion of justice.

Law is, of course, the matter of rights under another name. The problem with rights outside a system of law is that they are often conflicting. An accepted tradition of common law provides a poultice for this inevitable condition of social life, a sorting out of how the distribution of conflicting rights should lie. While not delivering the impossibility that is pure justice, it at least provides guidance on how to act in cases of dispute, and predictability of legal outcomes on the basis of past judgments.

In a misconceived apeing of nations whose laws have been constructed anew in terms of rights after convulsions that destroyed their legal traditions, rights were legislated as a palimpsest on our long tradition of common law, obscuring the evolved wisdom of how to resolve these conflicts. The new emphasis on rights, in a vacuum, produced a culture of endemic litigation and of festering dissatisfaction with outcomes in which the individual’s self-interested expectations of his/her rights were not realised.

This change of emphasis from law to rights was facilitated by idea number 3, as rights detached from the principle of political equality and attached to private-sphere conceptions of individual fulfilment and personal satisfaction, which society was now expected to find the means to secure.

Rights are now pursued regardless of their implications for the similar rights of others. Thus our culture has been invaded by radical new measures, such as the

right to a child, the right to same-sex marriage and, expensively, the right to monetary compensation for the minor unpredictable and unavoidable misfortunes of life's course.

Of these disruptive ideas, "compassion" and "rights" have proved most durably invasive, and continue to hinder recovery from the other three. Unconditional compassion is not a suitable ethic for an adult society; rights are a poor substitute for a tradition of common law; and a stumbling bureaucracy has grown hydra-headed, reaching ever further into our private lives in an attempt to impose fantasy versions of "equality" and "social justice".

The wider picture is of government taking over the work of the family — as in its presumption of interfering between parent and child and, in doing so, disrupting the functioning of the family while incapable of providing a functional alternative.

Dr Lucy Sullivan's recent book, False Promises: Sixties Philosophy Against the Church (available from News Weekly Books), describes in more discursive fashion the development of policies deriving from these ideas and the claims made for them across the period of the 1970s to the 1990s.

Germany's coal-fired energy revolution

Peter Westmore *News Weekly*, August 31, 2013

The Australian Greens' climate change and energy policy demands: "No new coal-fired power stations or coal mines, and no expansions to any existing power stations or mines, plus the development of programs to assist coal-dependent communities to make the transition to other more sustainable sources of economic prosperity."

Their policy also opposes the refurbishment of existing coal-fired power stations and reliance on fossil fuels, such as natural gas and coal for export or electricity generation.

While state and federal Labor governments have gone down the road of mandating renewable energy "targets", which in turn have pushed up energy prices, it is instructive to look at what is happening in other countries.

Germany is the economic powerhouse of the European Union. Since the reunification of Germany in the early 1990s, Germany has become one of the leading countries in Europe, as well as globally, in terms of its renewable energy and climate-change policies.

Speaking last June at the Brandenburg Gate in Berlin, President Barack Obama applauded Germany and Europe for being global leaders in the effort to combat climate change.

"The effort to slow climate change requires bold action, and on this Germany and Europe have led," he said.

In light of this, it is noteworthy that the two new electricity generators that Germany has opened in the last two years are both coal-powered.

Six more coal-powered stations are due to open this year, with a combined capacity of 5.8GW, enough to provide 7 per cent of Germany's electricity needs. By 2020, an additional six new coal-fired stations are due to open. Along with the two opened last year in Neurath and Boxberg, they will be capable of supplying 19 per cent of the country's power.

A further 27 gas-fired stations are due on-line, which should contribute a further 17 per cent of Germany's total electricity generation.

Coal is the cornerstone of the expansion of energy generation in Germany.

Coal-fired power plants contributed 52 per cent of Germany's electricity demand in the first half of 2013, as output from natural gas-fired power plants and wind turbines fell, research organisation the Fraunhofer Institute (ISE) said recently.

Coal plants increased production by about 5 per cent in the first six months of 2013 as output from gas-fired power plants fell 17 per cent in the same period. Overall, the share of coal-fired power in the first half rose 3 per cent to 52 per cent.

Germany's nine nuclear power plants contributed 18 per cent to total demand, gas contributed 12 per cent, while combined wind, solar and hydro output added a further 18 per cent.

Despite massive investment in recent years, wind energy generates about 8 per cent of Germany's electricity and solar just 5 per cent. Biofuels produce around a third of Germany's renewable electrical energy.

One fact which President Obama did not mention in his endorsement of alternative energy is that the United States is one of the largest exporters of coal to Germany.

However, Germany has deposits of both black and brown coal, which it is also developing. Brown coal is particularly suited to power generation as it can be used for little else.

Brown coal-fired power stations, such as those that Australia's Greens want to shut down in Victoria's Latrobe Valley, generated the equivalent of more than a quarter of Germany's electricity in 2012, industry sources said.

Brown coal capacity is 20 GW with at least 3 GW of more efficient plants added since 2011, running, like nuclear, as base-load plants around the clock.

Older coal-fired power plants are not being closed, but are the price-setting "marginal" plants generating power to meet peak period demand.

Germany is adding more efficient coal-fired power plants in 2013 as a number of new plants come on-line. Overall, power generators plan to add 5.3 GW of new coal-fired power plant capacity this year, data from the federal grid agency showed.

One of the reasons for the popularity of coal is price. With the collapse of the European emissions trading scheme (ETS), coal prices are at historical lows, and there is no incentive to switch to gas or renewables which are far more expensive.

An additional factor is that the new coal-fired power stations use new technologies, such as the one at Niederaussem, a small town near Cologne in western Germany.

Conventional power plants grind coal into dust, which is then blown into a boiler. But in Niederaussem, the pulverised coal is first stored in a silo, making it possible to control much more closely the amount that is later fed into the flame.

The power station can be powered down to just 10 per cent of maximum output, compared to a minimum 35 per cent for older coal-fired stations. This flexibility means that coal is now able to compete with gas-fired power stations, which are considerably more expensive to run.

Germany, one of the first countries to embrace alternative energy, is showing that the future of electricity production is ... coal.

Démonkracia <<http://reinkarnacia.sk/demonkracia/>>

Otroci stavali palác pre panovníka. Boli unavení, zničení a nenávideli otroctvo. Ani tí, ktorí ich bičovali, to už nerobili s takým nadšením. Otroci sa chystali vzbúriť, bolo cítiť nepokoj. Aby predišiel vzbure otrokov, prišiel panovníkov radca s dobrým nápadom.

"Všetci nech sú odteraz slobodní a každý, kto bude chcieť jedlo, pitie, alebo dom, môže si na to zarobiť. Každý, kto prinesie kameň k palácu, dostane zlato a za to si môže kúpiť čokoľvek!" A otroci nadšení touto slobodou začali otročiť od rána do večera. Niektorí nosili aj viac kameňov, len aby mal na jedlo a dom. To, po čom každý túžil.

Panovníkov radca sa volal Kracios a tento nápad bol tak démonicky dobrý, že ho nazvali démonom. Systém, ktorý vymyslel, sa volá demokracia. Dnes je to krásny systém, ktorý každý miluje. Bohatí otroci systému si môžu kupovať, čo chcú a tí chudobní, čo nedokážu priniesť ani korunu do domu, musia hladovať a živoríť.

"Toto je najlepší systém na zotročenie ľudí!", povedal mi Kracios. "Je to lepšie než feudalizmus, lepšie než socializmus a je to lepšie než komunizmus. Tam to bolo príliš obmedzené, príliš očividné a ľudia príliš nespokojní. Je pravda, že nemali slobodu. Pozri, ako sa teraz ľudia naháňajú za bohatstvom a peniazmi, za mocou a slávou a len preto, lebo si myslia, že sú slobodní."

"Dobre si to vymyslel Kracios," povedal som mu. "Naozaj mám pocit, že som slobodný, no musím otročiť. Ak chcem peniaze, musím robiť od rána do večera, musím neustále myslieť na to, ako si udržať prácu, musím dávať pozor, aby ma nevyhodili, musím si dávať pozor na splácanie dlhov a na to, aby som nespravil chybu pri platení daní."

"Áno, je to geniálne, nie?" usmial sa démon Kracios. "Ľudia vôbec nemajú na nič čas. Ich myseľ je zotročená starosťami a ich telo musí robiť, robiť, robiť, aby mohlo žiť. A to najlepšie ešte len príde. Kto netúži po bohatstve? Myslia si, že čím budú bohatší, tým budú šťastnejší, slobodnejší a hodnotnejší. Uplne sú tým posadnutí, len preto aby mohli žiť. No keď začnú zarábať veľa peňazí, ešte viac ich to zotročí. Budú musieť robiť 24 hodín denne, budú musieť neustále myslieť na obchody, na riadenie svojej firmy, na problémy v podniku a nikdy to neskončí."

Ani v dôchodku. Keď otroci začali celou svojou podstatou robiť na tie nezmyselné blyštiace sa mince, ktoré boli len akýmsi kusom kovu, začal sa točiť okolo nich celý systém. Donášači vody im predávali vodu za peniaze, lekári im poskytovali pomoc za peniaze atď.

A teraz je to dokonalé. Banky určujú ceny a ostatní len otročia pre kusy papiera, ktorý nemá žiadnu hodnotu. Ľudia ťa kvôli tomu aj zabijú, urobia čokoľvek, len aby mali peniaze. A stali sa dokonalými otrokmi systému. Kto nerobí, toho označia za podčloveka, pretože oni robiť musia. Musia, aby mohli žiť.

Je jedno, že svoju prácu nenávidia. Aj otroci neznášali to neustále vláčenie kameňov. Toto je lepšie. Dnes si otroci myslia, že sú slobodní a preto sú ochotní robiť čokoľvek a nikto sa nevzbúri. Nemajú sa proti čomu vzbúriť, pretože sú slobodní. A kto je slobodný sa nemôže vzbúriť, však?" jeho diabolský úsmev mi hovoril, že sa z toho teší. Bol to démon a bol geniálny.

"Keďže sa ľudia naučili myslieť iba na seba, tak sa začali zaujímať aj o bezpečnosť toho, čo si nazbierali. A tak sú ochotní sa vzdávať čoraz viac svojej slobody, ak im niekto zaručí, že ich peniaze a majetok nikto nezoberie. Ľudia sú kontrolovaní, kamery ich pozorujú na každom kroku, boja sa vzbúriť proti politikom a len preto, aby nestratili aj to málo, čo majú. A postupne stratia aj slobodu. A to preto, lebo sa slobodne vzdajú všetkých svojich právomocí v záujme bezpečnosti."

"Počul som, že demokracia znamená aj vláda ľudu."

"He, he, skôr zotročenie ľudu. Ale áno, majú ten pocit. A zotročujú ich nielen peniaze. Časom prišiel aj diktát módy, diktát krásy, diktát imidžu, diktát etiky a morálky. To všetko ľuďom panuje a oni len ticho a s frustráciou prežívajú svoj život. A je to to najlepšie, čo im svet môže dať."

"Tak toto je teda tá demokracia, svet slobody?" spýtal som sa ho ešte pre istotu.

"Áno, pozri sa okolo seba a uvidíš ju v celej jej kráse. Nikto nie je šťastný, každý je plný starostí a na vlastný život mu ostáva iba pár okamihov v jeho živote. Dost na to, aby sa cítil byť slobodný."

Vítaj v demokracii!

EXIL V AUSTRALSKÉM PROTINOŽÍ (Dokončení)

Bořek Šindler

ROUZLENÍ DŘÍVE NEČEKANÉ

Našinci se po bolševickém puči v roce 1948 protloukali do exilu cestami často velice nerovnými, někdy i za štěkotu psů v šumavských lesích, a dokonce i pušek. To dnes už zní jako neskutečná bajka. Ale tak to opravdu bylo. I ta moje cesta do exilu byla poměrně dost klikatá, ale mnoho jiných kamarádů se muselo pracně proplétat cestou mnohem klikatější a nebezpečnější. Jedno nám všem, a rozhodně všem ze studia akčními výbory vyloučeným vysokoškolákům, bylo tenkrát naprosto jasné: odcházíme jen na čas, a vrátíme se. Vrátime se domů, do Československa. Nešli jsme za lepším krajícem chleba s máslem... Odcházeli jsme za svobodou, a jen na čas. S Prahou jsem se já sice rozloučil až dvacátého července v tom osudném roce osmačtyřicátém, ale moje rozhodnutí zmizet z dohledu akčních výborů padlo už o několik

měsíců dříve. Padlo vlastně už v pozdních hodinách pětadvacátého února, po neslavném skončení studentského průvodu od Karlova náměstí na Hrad, kdy se nám nepodařilo proniknout přes Malostranské náměstí Nerudovou ulicí, kdy nás bezohledně zastavila policie s obušky a s několika výstřely, a kdy jsem já potom večer za tmy viděl pochodovat ztichlým Václavským náměstím zarputilé lidové milicionáře s puškami na ramenou. Od těch chvil pak to předsevzetí odejít do exilu počínalo ve mně už jen dozrávat... A táta mě v tom potom povzbudil a utvrdil...

Emigroval jsem? Neemigroval – pokud se emigrováním rozumí opustit svou zemi a odejít jinam za tím větším krajícem chleba. Od první chvíle jsem se nepřestal pokládat za exulanta, a odcházel jsem z domova s tím, že se samozřejmě vrátím, že se domů samozřejmě jednou vrátím. Do exilu odešel kdysi Masaryk, odešli do exilu koneckonců i chlapi připravení bojovat proti německé okupaci, a do exilu konečně odcházel i můj vlastní otec, když se v roce 1916 jako mladý rekrut armády jeho habsburského Veličenstva dal zajmout na ukrajinské frontě ruským „zemljáčkem“, vstoupil na Ukrajině jako dobrovolc do proslaveného Třetího pluku Jana Žižky z Trocnova československé legie – a byl pak raněn v bitvě u Zborova. Ani on přece neodešel za lepším krajícem chleba. Rakušané nazývali legionáře zrádci císaře pána, Němci proklínali československé exulanty v Británii jako zrádné emigranty, právě tak jako o několik let později nás bolševici za ně nepřestávali tvrdošijně označovat. Jak Němcům, tak bolševikům, šlo o důsledné ponižování odpůrců, jimž se podařilo vyprostit se z jejich marxistické sítě intrik a lží. Bolševická česká básnička Marie Pujmanová – jak dobře známo – nás exulanty nenáviděla a svými verši to dotvrzovala. To nebylo nic neočekávaného. Plivali po nás i jiní – jako třeba i Vítězslav Nezval. Netušili jsme ale tehdy, my prostáčky, že i po porážce komunistického panství na nás bude tolik lidí doma jednou hledět jen skrz prsty, ba jako na skutečné národní odpadlíky a zrádce. To jsme vskutku nečekali.

Ale tohle všechno dnes jen úvodem Však se píše teprve rok 1952, však jsem se teprve předevcírem stal novopečeným manžilkem. Žádná svatební sláva to nebyla a být ani nepotřebovala; odstěhoval jsem se jednoduše z Randwicku od té vzácné paní Robinsonové do zcela všedního Earlwoodu, kde však každá ulice nesla jméno bojiště, na němž se za první světové války vyznamenávali Australané, a kde našimi bezprostředními sousedy byli tehdy již poněkud obstarožní váleční vysloužilci, ba kde celá naše ulice byla jejich rodinami hustě obydlena. Ostatně i ta „naše“ ulice nesla jméno jednoho z oněch bojišť – Fricourt Avenue. V Praze jsem za mladých časů bydlíval v ulici Terronské, pojmenované po památce slavné bitvy u Terronu v severní Francii, kde válčili naši francouzští legionáři – a Fricourt bylo jméno bojiště v severní Francii v téže válce, kde se vyznamenali Australané... Oba se ženou jsme pracovali a denně dojížděli do vnitřní Sydney. Ráno tam, večer zpět do Earlwoodu, kus pěšky, kus autobusem nebo tramvají, kus vlakem, na auto jsme samozřejmě ještě neměli. Den ze dne, ze všedního dne do všedního dne, sem a tam, manželka i v sobotu dopoledne pomáhala prodávat a přivydělávat si tak pilně v jednom textilním obchůdku. Co nám ale jako zbrusu novým manželům chybělo? Čeho by se nedostávalo do sebe zakoukaným novomanželům, třebaže i se slanníkem na zemi, a v pokojíčku zatím bez záclon. Nu, bylo toho hodně, čeho se nedostávalo – doma v Československu se bolševická diktatura proletariátu prudce přiosťovala, a to nás tlačilo jako noční můra... A nikde kolkolem nás v tom zapadlém Earlwoodu ani Evropánek. Ale to je jen kus pravdy. Objevili jsme, o několik bloků dál, rodinu Honsovu, a na scéně, ve vedlejší čtvrti, se objevila i cukrárna Černých s malou Yvonkou a ještě mladší Daničkou – ale k těm objevům jsme došli až po několika letech. Hana Honsová je dnes proslavenou básničkou Gerzaničovou v rodné Plzni, lékařka Yvonka je několikanásobnou babičkou – leč ten prst na ústa a nepředbíhat už zase. Jen moc nekvaltovat.

Nu, konečně jsem začal ouředníčkovat, odpoutal se od práce ve fabrikách, a pilně jsem vyměřoval státní kolkovné. Vyměřoval před ženitbou, vyměřoval po ženitbě, vyměřoval a vyměřoval, a angličtina se mi už i docela slušně a plynně lámala na jazyku. Jako novomanžel jsem na slovnících už nespával, a dobře ani spávat nemohl, ale při tom vyměřování kolkovného jsem měl dost příležitosti ku konverzací – a moje třetí řeč nepochybně doznávala úspěchu, zatímco němčina v Curychu podstatně zdokonalená mi zatím začínala být na jedno velikánské nic... Začínal jsem se ale i nějak nepokojně vrtět. Snad mě začínalo pálit dobré bydlo, snad mně začínal narůstat hřebínek – ale vyrukoval jsem nakonec s plánem pustit se znovu – už po třetí a v tom svém třetím jazyce – do vysokoškolského studia. Byl to samozřejmě jistý

druh šílenství pustit se znovu do studia práv. Studovat obchodní vědu, zubařinu, architekturu – prostě něco co by vedlo k něčemu – ale práva? Vyrukoval jsem s tím plánem jednoho krásného dne vlastně spíše jako s prosbou svojí manželce. Proč s prosbou? Protože pětileté universitní studium znamenalo odložit pomyslení na děti na dobu velmi dlouhou – a to nebylo jen tak. Manželka Editka mi tudíž tenkrát poskytla jeden z největších darů, uvolila se věnovat mi nezištně jednu obrovskou obět: souhlasila. Souhlasila, a to byl projev skutečného hrdinství. Nezasluhoval jsem si toho, věru nezasluhoval, a nebylo to ode mne tehdy nic víc a nic míň než hanebně mužské sobectví, i když jsem si studium oponentoval vyhlídkou na lepší budoucnost. Tak a nejinak to dnes musím s nekonečným vděkem posuzovat...

Vstup na sydneyjskou universitu mi byl usnadněn studiem v Curychu, protože doklady z Karlovy university v Praze byly neúplné... Právnická fakulta se tehdy nacházela, tak jako i dnes, přímo ve Phillip Street – a to bylo dokonce hned vedle Stamp Duties office, hned úplně za rohem, a na přednášky jsem měl jen pár krůčků. Na některé přednášky jsem musil chodit v „úředních hodinách“ – a pak ten zanedbaný čas po večerech dohánět. Copak ale takové nějaké dohánění! Stálo přede mnou pět let svízelného studia v angličtině, a to v angličtině velmi nezvyklé verze. Ten první rok nebyl nijakou poutí do ráje. Byla mi universitou poskytnuta jen jedna jediná úleva, a ta spočívala v tom, že jsem byl „osvobozen“ od povinnosti studia římského práva – to bylo ale již tehdy pokládáno v Austrálii za jakýsi studijní přežitek. Kromě této „úlevy“ mně zde v Sydney – po studiích v Praze a v Curychu – nebylo uznáno absolutně nic, a bylo prostě zapotřebí brát to všechno z gruntu znova od začátku. To všechno znamenalo ve dne pracovat na Kolkovním úřadě, a potom večer do noci, po nocích a po víkendech fachtit doma, fachtit, fachtit a zase jen fachtit. Celé víkendy na to padly – a o nějaké dovolené nemohlo být vůbec řeči. Z kanceláře jsem si brával „dovolenou“ jen před zkouškami, a ty se konávaly obyčejně v lednu, takže na přípravu ke zkouškám padly celé celičké vánoční svátky. Nu, byla to prostě pětiletá otročina, a nechtěl bych to mít dnes ještě znovu na talíři. Ani s tou nejchutnější omáčkou. A to všechno se mnou snášela i manželka, novomanželka. I ona denně docházela do práce, a pracovala i po sobotách... Ve druhém roce studia pak ještě ke všemu jednou přijdu domů z kanceláře, a doma byl poprask. Že prý se ukázal nějaký agent, a že se „náš“ dům, námi pronajatý dům po zaplacení vysokého klíčového, prodává. Neměl jsem ale čas ani chuť v té době na nějaké vyjednávání a hned jsem se nechal slyšet, že se holt nastěhujeme jinam. Pokrčil jsem prostě ramenem, oběma rameny. Ne tak válečnice Editka. Koupíme ten dům my, resolutně prohlásila. My si ho koupíme! A koupili jsme, koupili – a to znamenalo vypůjčit si velkou sumu peněz, a podle příkazů pojišťovny, která byla ochotna peníze nám půjčit, dům zvenčí vymalovat. Neptejte se, jak jsme dům potom pracně opravovali a malovali – já byl vždycky tak dost šťoura, ale pobízen ostruhami manželky, neohrožené bojovnice, jsem neměl věru na vybranou. Takže na programu byla ve dne kancelář, po večerech studium a přednášky, o víkendech jednak na žebříku scény se štetkou, a pak hned zase večer ku knize... Nikomu to, prosím vás, nikomu to rozhodně neprozrazujte, ale opakovat bych to už nikdy nechtěl... Nu a ke všemu tomu dalesu ještě i rána pod břicho! Tátu v Praze sebrali a vyfasoval od vojenského soudu dvanáct let... Byl půl roku v Ruzyni, dva roky na Mírově, zbytek na Slovensku v pevnosti Leopoldov... Chudák matka v Praze živořila; do vězení ji pouštěli za tátou do Mírova, a pak do leopoldovské pevnosti jen tak dvakrát do roka, a musela škemrat. To prosakovalo sem do Sydney jen oklikami, ale ta první zvěst o tátově zatčení působila jako úder kladivem přímo do týla. Takže ke všemu ještě tohle... Nebyl to čas radosti, věřte, že nebyl. Ale byla i radost, radosti byly. Nějak jsme to ale s Editkou přece jen přežili, jen bylo potřeba zatínat dokonale zuby... Potom, v roce 1958, pět let očekávaná promoce, určitý druh korunovace to pro mne byl... Ani se neptejte, co se ten den dělo a co se nedělo. Jisto však je, že naše první dítě, naše Dášenska, spatřila světlo světa tak nějak hned devět měsíců a pár hodin po promoci. A asi měsíc před jejím narozením jsme si pořídili i první auto. Radost byla velikánská, ale byla přece jen zastiňována pokračujícím pobytem mého otce ve vězení... Byl to konec další kapitoly? Byl to začátek kapitol nových?

Bylo to obojí. Konec kapitoly staré, a počala ta nová – boj ale neustával. Na zázraky jsem až do té australské promoce nevěřil, zázrak se však přece jen dostavil. Dostudoval jsem – věřte nevěřte – dostudoval jsem a promoval s vyznamenáním. Právnická fakulta v Sydney udělovala jen dvě nebo snad tři vyznamenání ročně, a bylo v tradici

jisté staré a velice vážené sydneyjské advokátní firmy nabídnout – jako privilegium – zaměstnání studentům promovavším „cum laude“. Tak se stalo, že se ve schránce objevil strohý dopis od oné firmy právě v tom smyslu, že mám-li zájem, ať se dostavím na pohovor. Což o to, jak nemít zájem o takové privilegium! Jen ale za pakatel – a děcko bylo na cestě a manželka vydělávat potom nemohla, nikde žádná babička, ani dědeček, ani teta. Nu, přece jenom jsme se rozhodli utáhnout si na několik dalších let opasky. Kolkovnému jsem dal vale, rozloučil jsem se s tím úřadem – a u té právní firmy jsem potom vydržel pět let. Ten první rok jsem působil jako „advice clerk“, zasedával v kancelářské knihovně, a luštil právní oříšky mně donášené ostatními v kanceláři. Zvyšovali mi ale počáteční nizounký plat, a dalo se přežívat. Dalo se přežívat několik prvních měsíců. Pak se pádilo do porodnice, a pak se utahoval opasek, znovu a znovu se utahoval, musel utahovat. Byla tu ale Dášenska, a to byla naše veliká radost, to bylo naše požehnání... Se ženou jsme se však domluvili, že děti nebudeme dávat do jeslí ani do školky, že jim musíme dát domácí výchovu, a s češtinou od prvního slova. Žádná hračka to nebyla, přibyla nám pak i malá Marcelka, ale šlo to. Jít to zase prostě muselo. Ovšem, ta právní firma měla tehdy přísně dodržované pravidlo, že partnery se mohou stát jen rodinní příslušníci, a to byl značný handicap. Až jednoho krásného dne zčista jasna, zcela nečekaně, se ke mně přitočil můj spolužák z university Rodney Downing, Australan jako poleno, a že prý jeho otec přestane pracovat, zdali bych třeba já, jestli bych jako já – a začali jsme vyjednávat. Nebylo to zadarmo, stálo to, věřte mi, majlant – a splácel jsem to pak deset let – ale dal jsem si podmínku, že se zakoupím jako poloviční partner. Dohodli jsme se s Rodem, plácli jsme si s radostí, a vydrželi jsme spolu jako partneři bez jakékoli psané smlouvy skoro čtyřicet let ve společné advokátní kanceláři v centru Sydney. To společenství nám vydrželo ta celá dlouhá léta bez jediné hádky. Představte si, bez jediné hádky. On Australan, já Čech... Dohodli jsme se zahájit partnerství prvního července roku 1963. S Editkou a s našimi holčičkami jsme si ale předtím ještě dopřáli první dlouhé prázdniny, a skoro dva měsíce jsme se povalovali v nádherném queenslandském Maroochydoru na Sunshine Coast. Na to ještě dnes s pohnutím vzpomínáme. Na ty naše první, ty nejprvnější prázdniny... V nádherném a teplém Queenslandu, mezi ananasy, cukrovou třtinou a vlnami Pacifiku... A pak ovšem zpátky do Sydney, a já na hezkých mnoho let perné advokátní dřiny... Dřina to byla perná, začínat s dluhem na koupi domu, na zakoupení se do partnerství v advokátní firmě, ale nějak se to nakonec zvládlo. Zvládal jsem to i s pomocí další právní funkce. Byl jsem totiž ustanoven zkušebním komisařem tehdy fungujícího komitétu vedeného sydneyjskou právní komorou, tak zvaného Law Extension Committee, a to v oboru ústavního práva. To znamenalo vést občasně, leč pravidelné přednášky konané na sydneyjské universitě, a byl zahrnut v té práci také úvazek opravovat každým týdnem desítky písemných prací studentů. Byla to práce, která mi zabírala hodně večerů a celé víkendy, ale přinášela další peníze tak potřebné ku splácení vypůjčených peněz, tak i k tomu, aby Editka nemusila chodit do zaměstnání a věnovat se plně dětem. Byla to práce svízelná, vyžadovala důkladného soustředění, a byla vlastně výsledkem toho mého studia s vyznamenáním – jen studenta s vyznamenáním směla právní komora jmenovat zkušebním komisařem v oboru ústavního práva. A byl to i dost vysoký skok od běžícího pásu v čokoládovně, od prádelního stavu a od zaklihaného ponku v zakouřené Alexandrii. Dřina to byla, velká dřina to byla – ale mládí má poměrně široká bedra – a byly zdravé děti, koncem šedesátých let už tři, a užívali jsme svobodu, svobodu plnými doušky. Takže tak nějak se to kdysi před tím půl stoletím vyvrtilo...

Nicméně – i přes tu všechnu rachotu – nicméně se přece jenom podařilo dopřát dětem, holčičkám a Editce, něčeho, čeho jsem si já dopřát v té době nemohl: návštěvu v Československu. Tam jsem já nemohl, nesměl, tam mi byly v roce 1965 jako exulantovi dveře hermeticky uzavřeny. Leč Editka, jako legální emigrantka, si to dovolit mohla, a Dášenska s Marcelkou byly rodilými Australankami. Stalo se tedy, že jednoho slunného podzimního dne mne moje tři děvčata na hezkých pět šest měsíců opustila. Nejprve zavadily holky na několik týdnů o Švýcarsko, a navštívily tam moje někdejší známé a švýcarské dobrodince. Byly v Curychu, v St. Gallenu, podívaly se v Trogen v kantonu Appenzell na „můj“ Pestalozzidorf, a pobýly asi těž pár dní nahore v Alpách v kantonu Glarus v zajímavém hotelu, odkud jednou přece jen skrze protrženou mlhu zahlédly vrcholky jarních alpských velikánů.... Potom k Editčiny příbuzným do Anglie a na chvíli i přes Atlantik k jejím dalším příbuzným v Los

Angeles a v New Yorku, kde došlo i ku krátkému rozhovoru s Lilkou Bermannovou, tehdy již Hornerovou. Ovšem zlatým hřebem té celé výpravy do světa bylo Československo, hlavně Plzeň a Praha. V Plzni se Editka ještě setkala s maminkou, a za několikátýdenního pobytu na chatě u Seneckého rybníka se děvčata vyřádila ve vodě a na mírném slunku letní Evropy. Naše malé holčičky se zdokonalily v češtině, naučily se hrát s babičkou „člověče nezlob se“, a seznámily se v okolních lesích i s houbařením. Houby pak sbíraly pilně i v šumavských lesích na Javorníku, a dostaly se na několik dní i do Prahy, kde poznaly dědu Šindlera – to již byl můj otec podmíněčně z Leopoldova propuštěn. Ba seznámily se i s pradědečkem, svým dědou Kubátem. Dokonce se zdařil i zájezd do Svošic, rodné vsi mého otce, a i do blízkých Lošan navštívit několik dalších zástupců Šindlerovy rodiny. Bohužel, moje maminka se toho už nedožila... A nakonec potom tak nějak v září zase zpět domů do Sydney. Evropské turné se skončilo. Skončilo se i moje slaměné vdovectví. Ne, že bych se byl proto nějak zlobil.

Cožpak moje slaměné vdovectví. Cožpak holčičky! Holčičky se vrátily domů, a doma je doma. Nastala ale podstatná změna v postoji mojí manželky. Do té Evropy jsem jí musel spíše donutit, ba jaksi dokopat. Kdepak opustit Austrálii! Nakonec ale pomohla hlavně naděje potkat se ještě v Plzni s churavějící maminkou. Ale po návratu z českých luhů a hájů manželce najednou už Austrálie nijak nevoněla. Tráva že není dost zelená, že buš je jedno velké nic. Že je tu moc teplo. Nu prostě, byl jsem to nakonec já, dříve jí napomínaný kritik Austrálie, kdo jí musel krotit. Naše postoje se jaksi obrátily, a teprve když se nám narodil za dva další roky chlapec, teprve potom se Editka umoudřila a smířila se se setrváním v Austrálii... Kdybych ale po jejím návratu byl mohl navrhnout návrat „domů“, byla by to asi brala hned a s nadšením, bolševici nebolševici... U mne to v těch letech probíhalo jiným směrem. Do Austrálie jsem přivandroval z nouze, jen z politické nutnosti, a první léta jsem se tu necítil nijak dobře. Potom, hlavně za doby studií, jsem byl nucen téměř zpřetrhat styky s českými exulanty. Také jsem nechtěl častějším stykem a obzvláštní činností s exulanty přitěžovat rodině s otcem ve vězení... Studium jsem ale zdárně dokončil, pracoval jsem už jako advokát, měl jsem spořádanou rodinu, tři děti, dům a auto – studená válka se neměnila v horkou vojnu. Otec byl podmíněčně po pěti letech propuštěn z vězení. Navázal jsem tedy opět styky se sydneyjským Sokolem – a stal jsem se, musel jsem se jako advokát stát, australským občanem. Hlavně ale, naučil jsem se anglicky tak, že jakákoli komunikace mi už nečinila potíží. Byl jsem partnerem solidní advokátní firmy v centru metropole, a měl jsem australské přátele. Sydney se začínala proměňovat ve světové velkoměsto. Někteří Češi odjížděli odsud do Spojených Států, ale mě tam už nic netáhlo. Ano, opravdu mě tam nic netáhlo... Čas oponou ovšem opět trhnul, a změněn svět. Oponou jsem ale spíše trhnul i já sám. Trhli jsme jí s Editkou oba. A změněn svět, náš svět. K lepšímu? Řekl bych, že ano. Ale když se konečně změnil pak i svět doma v republice, když už tu bylo šest vnučat – bylo vůbec možno, je vůbec možno oponou dále trhat? No řekněte... Trhnout oponou bez potlesku?

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Milí a vážení čtenáři, věnujme dnes několik chviliek historickému vývoji našeho jazyka – zcela neodborně, amatérsky a bez odkazů na prostudovanou i neprostudovanou literaturu. Jenom se tak na chvíličku projdeme minulostí našeho rodného jazyka. S kloboukem v ruce.

Náš středověký otec vlasti Karel IV, král český, ve své funkci císaře „římské říše národa německého“ ustanovil kurfiřtům – tedy těm vrcholným potentátům císařství, kteří císaře čas od času volili a jemu pak radili – že znalost češtiny je jejich povinností. Kdoví, jak to ti pánové dodržovali, ale povinnost jim uložena byla, a Karel IV tak zdůraznil svůj poměr k rodné řeči svojí přemyslovské matky. Češtině se tak nepochybně dostalo povzbuzení, a pokračovala v dalším rozkvětu. O nějaké to století později se češtiny ujal její geniální znalec a reformátor Jan Hus – a ať už se i Češi dost liší v nazírání na jeho náboženská kréda, upřít péči o český jazyk mu nemohou.

V době snad největšího rozkvětu naší řeči, ještě před neprozřetelnou defenestrací šlechticů Martince, Slavaty a jejich pána Fabricia, doznával pak náš jazyk závratného rozvoje za působení tiskáren Daniela Adama z Veleslavína, a jazyk českého vydání kralické bible zůstal majákem pro další generace. Pobělohorská spoušť pak ale způsobila to nejvážnější ochromení spisovné češtiny, a když ji jezuita abé Dobrovský počal koncem osmnáctého století oprašovat, přestával věřit v její budoucnost. Nu, ale stalo se, že se čeština, jako jazyk se staletými tradicemi, probudila, promnula si oči a nabravši během devatenáctého století prudkého větru do již opět plně rozvinutých plachet, slavila v perech českých spisovatelů nepředvídané triumfy. Jedním z jejich obdivovatelů v těch dobách nebývalého rozmachu byl i básník Svatopluk Čech, a přečtěme si dnes s rozkoší a vděkem jeho oslavné verše.

Naše řeč

Moc, sláva, bohatství – co ze všeho nám zbylo?
Naše řeč.
Co štítem jediným nás v boji těžkém krylo?
Naše řeč.
Nechť rajskou hudbou zvoní, půlí světa vládne
jiná řeč,
nám královnou je všech a neustoupí žádné
naše řeč.
A nechť by popelkou a žebračkou jen byla
naše řeč,
my chceme, by se v pyšnou kněžnu proměnila
naše řeč.
Buď zřítelnicí oka, buď nám všeho dražší
naše řeč,
ni stínem utrpěti nesmí vinou naší
naše řeč.
Tu není smlouvy žádné, kde má cenu platit
naše řeč,
vše dejme raději, než píd' by měla ztratit
naše řeč.
Ne, s vůlí naší nesmí v podruží se vzdáti
naše řeč,
té svatě řeči práva odvěká nám zkrátí
leda meč,
Zde není ústupu, jen k předu musí jíti
naše řeč,
vždy musí stoupat výš, vždy jasněji se skvíti
naše řeč!

Je vůbec zapotřebí k tomu cokoli dodávat? Snad jenom rádečku či dvě o autorově životě a tvorbě. Svatopluk Čech, původem z Ostředku u Benešova, absolvent piaristického gymnasia v Praze, a později vlastním povoláním právník, byl v druhé polovině devatenáctého století a na přelomu do století dvacátého jedním z literárních velikánů české literatury. Obdivovatel Kollára a Máchy, stal se hlavním reprezentantem skupiny „Ruchovců“, českých spisovatelů tehdy sdružených kolem almanachu Ruch, a se svým bratrem také zakladatelem časopisu „Květy“. Nedožil se obnovení české samostatnosti, ale patřil k vlně stoupců živelného literárního vzruchu již obrozeného českého prostředí, které ji již po desítky let předcházelo... Na závěr nemohu ale opomenout existenci krajanského spolku Čechů v Curychu hrdě nesoucím jméno „Svatopluk Čech“ a soutěžícím s českým curyšským pěveckým sborem „Tábor“ – kde, prosím vás spolu Češi dovedou existovat bez soutěžení?... Tolik tedy dnes k oslavě našeho jazyka vytepaného desítkami generací jeho uživatelů a budovatelů na poměrně nepatrném kousíčku naší planety do dnešní jazykové zteplosti!

ČAS PŘEDSTAVENÍ LOUTKOVÉHO DIVADLA NA STRANĚ 46

SCIENCE OF GLOBAL WARMING

Was it a greatest – and most expensive – scientific fraud of all times?

Global warming forecasts wrong, says UN report

Malcolm Holland and Patrick Lion

News Limited Network September 17, 2013

While computer models forecast a decline in Antarctic sea ice, it has actually grown to a new record high, a leaked draft UN reports reveals.

THE United Nation's latest investigation into climate change reportedly admits the world has been warming at only just over half the rate it had claimed in 2007.

According to the UK's *Daily Mail* newspaper, a leaked draft of the UN's Intergovernmental Panel on Climate Change's (IPCC) latest assessment of the state of the climate and global warming - AR5 - says the earth has been warming at a rate of 0.12C each decade since 1951.

But it says the last major IPCC report, released in 2007 and called AR4, claimed the planet was warming at a rate of 0.2C every decade.

Australian scientists who have questioned the way the IPCC assessments predict the rate of climate change and the impact of man-made pollution on the earth's warming, said on Monday the leaked report confirmed forecasts of imminent doom were drastically wrong.

Key Labor climate change figures including shadow minister Mark Butler, former Prime Minister Kevin Rudd, and former Climate Change Minister Penny Wong on Monday ducked questions about how much they relied on IPCC science in introducing their climate policies including the carbon tax.

Incoming Climate Action Minister Greg Hunt declined to comment, saying he would wait until the final version of the AR5 assessment report was released on September 27.

But Liberal Senator Cory Bernardi called for Labor and the Greens to stop pushing the IPCC's "propaganda" to the public.

The *Daily Mail* said it had obtained a leaked draft of the summary of the AR5 assessment which admits scientists who contribute to the IPCC accept their forecast computers may have exaggerated the effect of increased carbon emissions on world temperatures, and not taken enough notice of natural variability.

The "summary for policymakers" recognises a global warming "pause" and concedes that climate scientists' computer models did not predict it.

The *Daily Mail's* report says they cannot explain why world average temperatures have not shown any statistically significant increase since 1997, and that while computer models forecast a decline in Antarctic sea ice, it has actually grown to a new record high.

The newspaper says scientists have admitted large parts of the world were as warm as they are now for decades at a time between 950 and 1250AD - centuries before the Industrial Revolution, and when the population and CO2 levels were both much lower.

Australian scientist Prof Bob Carter, science policy adviser for the Institute of Public Affairs and one of the leaders of the Nongovernmental International Panel on Climate Change (NIPCC) said on Monday the science of climate change was not settled.

"Scientific evidence now overwhelmingly indicates that any human warming effect is deeply submerged within planet Earth's natural variations of temperature," Prof Carter said.

Climate Commissioner Tim Flannery's agency refused to comment.

But Australian climate scientists who back the IPCC's methods said the *Daily Mail* report was incorrect and had misinterpreted information in the IPCC's 2007 assessment which contained references to the earth warming by 0.2C.

And now it's global COOLING! Record return of Arctic ice cap as it grows by 60% in a year

By David Rose www.dailymail.co.uk 8 September 2013

- *Almost a million more square miles of ocean covered with ice than in 2012*
- *BBC reported in 2007 global warming would leave Arctic ice-free in summer by 2013*
- *Publication of UN climate change report suggesting global warming caused by humans pushed back to later this month*

A chilly Arctic summer has left nearly a million more square miles of ocean covered with ice than at the same time last year – an increase of 60 per cent.

The rebound from 2012's record low comes six years after the BBC reported that global warming would leave the Arctic ice-free in summer by 2013.

Instead, days before the annual autumn re-freeze is due to begin, an unbroken ice sheet more than half the size of Europe already stretches from the Canadian islands to Russia's northern shores.

The Northwest Passage from the Atlantic to the Pacific has remained blocked by pack-ice all year. More than 20 yachts that had planned to sail it have been left ice-bound and a cruise ship attempting the route was forced to turn back.

Some eminent scientists now believe the world is heading for a period of cooling that will not end until the middle of this century – a process that would expose computer forecasts of imminent catastrophic warming as dangerously misleading.

The disclosure comes 11 months after The Mail on Sunday triggered intense political and scientific debate by revealing that global warming has 'paused' since the beginning of 1997 – an event that the computer models used by climate experts failed to predict.

In March, this newspaper further revealed that temperatures are about to drop below the level that the models forecast with '90 per cent certainty'.

The pause – which has now been accepted as real by every major climate research centre – is important, because the models' predictions of ever-increasing global temperatures have made many of the world's economies divert billions of pounds into 'green' measures to counter climate change.

Those predictions now appear gravely flawed.

There won't be any ice at all! How the BBC predicted chaos in 2007

Only six years ago, the BBC reported that the Arctic would be ice-free in summer by 2013, citing a scientist in the US who claimed this was a 'conservative' forecast. Perhaps it was their confidence that led more than 20 yachts to try to sail the Northwest Passage from the Atlantic to the Pacific this summer. As of last week, all these vessels were stuck in the ice, some at the eastern end of the passage in Prince Regent Inlet, others further west at Cape Bathurst.

Shipping experts said the only way these vessels were likely to be freed was by the icebreakers of the Canadian coastguard. According to the official Canadian government website, the Northwest Passage has remained ice-bound and impassable all summer.

The BBC's 2007 report quoted scientist Professor Wieslaw Maslowski, who based his views on super-computer models and the fact that 'we use a high-resolution regional model for the Arctic Ocean and sea ice'.

He was confident his results were 'much more realistic' than other projections, which 'underestimate the amount of heat delivered to the sea ice'. Also quoted was Cambridge University expert Professor Peter Wadhams. He backed Professor Maslowski, saying his model was 'more efficient' than others because it 'takes account of processes that happen internally in the ice'.

He added: "This is not a cycle; not just a fluctuation. In the end, it will all just melt away quite suddenly."

The continuing furore caused by The Mail on Sunday's revelations – which will now be amplified by the return of the Arctic ice sheet – has forced the UN's climate change body to hold a crisis meeting.

The UN Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) was due in October to start publishing its Fifth Assessment Report – a huge three-volume study issued every six or seven years. It will now hold a pre-summit in Stockholm later this month.

Leaked documents show that governments which support and finance the IPCC are demanding more than 1,500 changes to the report's 'summary for policymakers'. They say its current draft does not properly explain the pause.

At the heart of the row lie two questions: the extent to which temperatures will rise with carbon dioxide levels, as well as how much of the warming over the past 150 years – so far, just 0.8C – is down to human greenhouse gas emissions and how much is due to natural variability.

In its draft report, the IPCC says it is '95 per cent confident' that global warming has been caused by humans – up from 90 per cent in 2007.

This claim is already hotly disputed. US climate expert Professor Judith Curry said last night: "In fact, the uncertainty is getting bigger. It's now clear the models are way too sensitive to carbon dioxide. I cannot see any basis for the IPCC increasing its confidence level."

She pointed to long-term cycles in ocean temperature, which have a huge influence on climate and suggest the world may be approaching a period similar to that from 1965 to 1975, when there was a clear cooling trend. This led some scientists at the time to forecast an imminent ice age.

Professor Anastasios Tsonis, of the University of Wisconsin, was one of the first to investigate the ocean cycles. He said: "We are already in a cooling trend, which I think will continue for the next 15 years at least. There is no doubt the warming of the 1980s and 1990s has stopped. The IPCC claims its models show a pause of 15 years can be expected. But that means that after only a very few years more, they will have to admit they are wrong."

Others are more cautious. Dr Ed Hawkins, of Reading University, drew the graph published by The Mail on Sunday in March showing how far world temperatures have diverged from computer predictions. He admitted the cycles may have caused some of the recorded warming, but insisted that natural variability alone could not explain all of the temperature rise over the past 150 years.

Nonetheless, the belief that summer Arctic ice is about to disappear remains an IPCC tenet, frequently flung in the face of critics who point to the pause.

Yet there is mounting evidence that Arctic ice levels are cyclical. Data uncovered by climate historians show that there was a massive melt in the 1920s and 1930s, followed by intense re-freezes that ended only in 1979 – the year the IPCC says that shrinking began.

Professor Curry said the ice's behaviour over the next five years would be crucial, both for understanding the climate and for future policy. "Arctic sea ice is the indicator to watch," she said.

AUSTRALIAN PRESS COUNCIL RULING

Greg Sheridan on one barrier to tacking what the Press Council instructs journalists not to call "illegal immigration" (As quoted by Andrew Bolt Herald Sun 13/6/2013):

Part of the problem is the moral and political intimidation that comes the way of anyone who tries to speak about this honestly.

The Australian Press Council, for example, has ruled that I may not call people who arrive illegally, illegal immigrants. I respect the Press Council, and the integrity with which it deals with such questions. But I believe its ruling is wrong in fundamentally

important ways. It leads to a contortion of language and an inability to discuss the issue properly.

It is similar to the coercive political correctness, and the institutional enforcement of a left-liberal ideological world view, which has previously crippled Europe in its ability to deal with illegal immigration. The fraudulent and offensive use of Holocaust rhetoric and analogies rendered sensible debate all but impossible. You either let everyone in or you were Adolf Hitler. Europe mostly has shaken off that intellectual shackle, but Australian public discussion, in an effective abridgement of free speech, is still imprisoned in this mistaken ideological prescriptiveness.

The Refugee Convention itself talks of refugees “unlawfully” in a country of asylum, and of the “illegal entry” of refugees. It is not illegal to seek asylum, but it is illegal to enter Australia without legal authority. The UN Convention Against Transnational Organised Crime says illegal entry is “crossing borders without complying with the necessary requirements for legal entry into the receiving state”.

In 2009 Kevin Rudd repeatedly referred to boatpeople as “illegal immigrants”. Julia Gillard, Wayne Swan, Stephen Smith, Martin Ferguson, Robert McClelland, Simon Crean and many other Labor politicians have previously referred to boatpeople as illegal arrivals. The opposition does so routinely.

But there is still a vast, pervasive pressure against people, especially journalists, speaking plainly and truthfully about this. As Orwell observed, control language and you control thought. This issue needs clear thinking and plain speaking.

MEZI NAŠIMI V KLOKÁNII

Recenze knihy Evy Strížovské

Bořek Šindler

V téhle knížce najdete i bez delšího hledání absolutně všechno. Všechno o nás, o sobě, o české Austrálii, co tu kde máme a nemáme. Bažíte snad po informaci o hereckém obsazení premiéry Jiráskovy „Vojnarky“ hrané českým divadelním ensemblem v sydneyjském Maccabean Hallu sedmého března roku 1953? Chcete se dovědět, vy netrpělivci, kdo byl profesorem chemie na brněnském gymnasiu během války navštěvovaném Stanislavem Brzobohatým, alias Bertonem, a zároveň i prostudovat pohnuté curriculum jeho vitae? Nebo byste se raději zúčastnili české „party“ v Ústřicové zátocě v Sydney za stolem Jardy a Helenky Zahradkových ve veselé společnosti australských Čížků s kytarou v ruce a zpěvem a úsměvy na rtech? Ponoříte se s paní redaktorkou Evou do laskajících vln Bondi pláže; nebo byste třeba raději okusili mírnější vlnky balmoralské pláže, a pak si poslechli upokojivou výzvu šoférovi auta v nezfalšované australské češtině „keep couving“, nabádající jej k vyhnutí se hrozcícího karambolu? Nuže, milí zlatí, již nijak neprodlévejte ani neleňte o poznáníčko déle, neotálejte zbytečně a opatřete si Evin australský slovník naučný jí samotnou jen skromně pojmenovaný „Mezi našimi v Klokánii“! Pak teprve leňte, až pak si dejte kýžený pohov, ba i pohovů několik, dolejte si Becherovky a vnořte se v plném pohodlí do četby té nádhery všech nádhěr.

Nuže vězte, poslouchajte kapinku a potom i pilně rozjímejte. Člověk, tedy jako jeden z oněch našinců, může klidně a v míru přežívat v Klokánii utopen ve změti pravoúhlých tříd a ulic pyšného Melbourne, nebo mezi pahorkatinami nezvedené a nepřičesané Sydney třeba i déle než půl století, nebo mohl třeba kdysi být i někdejší dychtivým odběratelem a horlivým čtenářem vševědného Vánova Hlasu domova, a přesto si vůbec nikdy neuvědomil, co všechno by se případně mohlo dít na farmě plukovníka Františka Nového stopadesát kilometrů severně od jihoaustralské Adelaidy – a to i přesto, že majitel oné farmy za války bojoval v Libyi proti Afrikakorpsu. Právě tak jako queenslandský Čech sídlící v okolí Brisbane nebo na vlídném Sunshine Coastu nemá obvykle jakékoli ponětí o činnostech svých krajanů usedlých kolem Fremantlu nebo roztroušených po široširé Západní Austrálii, byť i trávil většinu svého života na území pátého světadílu. Austrálie je skutečně obrovitá, a lze se v ní ztratit, či na léta prostě vytratit, zmizet z dohledu. Toto kritérium ovšem nijak neplatilo na čile pohyblivou redaktorku z Prahy Evy Strížovskou – ta se prostě

jednoho jasného australského dne vynořila z letadla v Sydney, během několika měsíců pak svižně zbrázдила kde co od Brisbane a Perthu po Tasmánii, a dnes je tudíž schopna servírovat nám usazencům v tomto rozsáhlém dílu světa všechno rovnou a na talíři v jednom jediném svazku. Svazku to hutněm, neopomeňme hned zdůraznit... Nevynechala ani tu Canberru. Eva byla všude, všim tu prošla, všechno zde po žurnalisticku důkladně vymetla, všude se ukázala, vše bylo ukázáno i jí, takže teď má látky na několik knih habaděj. Najdeme snímek velmi početné skupiny sydneyjských výtvarníků. Najdeme herečky Dášu Bláhovou i Evu Sitteovou v jejich plné parádě, najdeme režizérku Kateřinu Ivákovou. Směje se na nás z jednoho snímku i Jana Háberová, a na jiném zachytneme i vlídné pousmání herce Jiřího Kačera, dnes už také v Pánu... Najdeme reportáž o nejjíznější české restauraci světa na Tasmánii s honosným jménem Café Rose, kromě zápisu i o jiných exotických dívech tasmánského ostrova, mezi něž Eva zařadila i velkosýrárnu Milana Vyhnálka – a to byl skutečně div divoucí, ten jeho tasmánský velkopodnik! Milan Vyhnálek pak trávil poslední léta života doma v Čechách, a naše milá Evička mu pak byla i na pohřbu, jakoby v našem zastoupení...

Nevíte-li, že tu v Sydney mírumilovně koexistují dvě Evy Čermákové, a pokud jste jen brali na vědomí tu slovenskou Evu, jejímž radostným údělem je být ženuškou Petra Čermáka, právně vyškoleného, všeobecně vzdělaného a nenahraditelného pokladníka a sokolského faktóta, vězte, že se tu mezi námi čilounce pohybuje již drahná léta rovněž i Eva Čermáková ražení eminentně českého. U této české Evy Čermákové našla pohostinné přístřeší Pražanka Eva Strížovská za svého návratu do Sydney z jinoaustralských toulek. Během návštěvy v Adelaidě se naše tehdejší poutnice seznámila dokonce i s proslulou učitelkou tance Zorou Šemberovou, a objevila tam, kromě tehdy adelaidských Kovaříčků a jiných českých tamníků, i spisovatelku Dagmar Balcarovou.

Všechno se to čte jedním dechem, má to šmrnc, má to šmrnců hned několik, a dá se to ergo kladívko přímo hltat. Ba i hledat se tam a nacházet se tam. Paní redaktorka chytře a s prozíravostí jí zřejmě vrozenou nevynechala ani jedinkou zdejší českou vešku. Kdybych si nebyl předobře vědom Eviny průzračné nevinnosti, mohl bych si třeba dovolit podezřívát ji a zpochybňovat, odkud ona nabírala ty drobnůstky z dobrodružného života takového otrlého sběratele pohlavních zákusů a pokusů jakými slyne či slynul náš sydneyjský Jan Domabyl, zcela mimo pečlivé pročtení jeho literárního díla Sexcollector – Sběratel sexu. Eva Strížovská, chtějíc nevynechat tady o nás vůbec brabec absolutně nic, uvedla prostě na svou literární scénu i Jana Domabyla. Tak a nejinak to zajisté i bylo, a už je o šmrnc navíc! Eva Strížovská na magnetu českého upíra z King's Crossu... Jak tak ale člověk tou Evinou knihou listuje a pročítá ji, u některých stránek i zesmutní. Jak by nezesmutněl. Dívá se na něho Jarda Zahrádka, dnes už po několik let v Pánu. Jenda Jirásek se ženou Blankou, canberský herec Jiří Kačer – kdysi veselost sama. Vojáci Nedvěd a Novák, samozřejmě Vlasta Vlažná, a mnoho dalších tváří již dávno nehybných – a v to nepočítám tváře na severu, jihu a na západě naší rozlehlé země. Eva Strížovská je všechny za své návštěvy zde kdysi poznala, a od té doby už uplynula hezká rádečka let... Vždyť ona tu mezi námi brouzdala již v devadesátých letech, a od těch dob uplynulo hodně a hodně vody. Ba i některá manželství se rozkmotřila – dnes už by společná domácnost Kovaříčků svojí tehdejší hostinnou pohodou Evu neoslnila... Na druhé straně by se i při nějaké své dnešní návštěvě redaktorka Eva nepochybně přesvědčila, že manželství Pepy a Marcely Čechových slaví další a další trumfy přímo ocelové, a ne-li dokonce diamantové jednoty nezlomnosti. Z našich dvou sydneyjských Černých by objevila jen osmadvadesátiletého nezmaru Raye, an je houževnatě pohrouzen ve svém knižním království do indexování neutuchajícího přílivu stovek nových exemplářů. Toho druhého, toho Miloše, na jejím snímku ještě plného úsměvu, toho by už mezi námi nenašla... Ani by už neshlédla přívětivou a nevtíravou tvář Jaromíra Rutara, jednoho ze zakladatelů Country Clubu v Sydney, na něhož si vzpomíná jako na nevšední sydneyjskou osobnost. Vzpomíná jak na rozhovory s ním v Country Clubu, ještě tehdy za vedení pana Hanouska, tak na debaty s mnoha krajany v našem sokolském Národním domě ve French's Forest v Sydney, za její návštěvy ještě vesele šveholícím životním elánem. V paměti jí zřejmě utkvěly i krásné vzpomínky na manžele Reichovy, a Janě Reichové věnovala autorka hezkých pár odstavců, i jako Jane „Rich“. Před zrakem čtenáře se míhají postavy manželů Vlažných, Petra Vítka, básničky Hany Gerzaničové, Vladimíra Špačka, Vojty Číny a celé

The Maxitchek Theatre and Dragonflies Puppets
present a show for young and old

Mluvíme česky or We speak Czech only

v Národním domě Sokola Sydney 16 Grattan Crescent Frenchs Forest

12 října ve 3 hodiny odpoledne

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL

ŘÍJEN-OCTOBER 5. & 12.;

LISTOPAD-NOVEMBER 2., 16. & 30.;

PROSINEC-DECEMBER 14.

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781
